

DEJAVU

A DEBRECENI EGYETEM ALUMNI MAGAZINJA

2013. TÉL
II. ÉVFOLYAM 2. SZÁM

MEGJELENIK FÉLÉVENTE

ÉTTERMÜNK BARÁTI VAGY
MUNKAHELYI ÖSSZEJÖVETELEKRE,
REPREZENTATÍV VACSORÁKRA, SZÜLE-
TÉSNAPOKRA VAGY BÁRMILYEN MÁS
ESEMÉNYRE IS BÉRELHETŐ! ILYEN ESE-
TEKBN IS MAXIMÁLISAN ALKALMAZ-
KODUNK IGÉNYEIKHEZ.

KAPCSOLAT:

TELEFON: 30-351-4333
EGYETEMI BELSŐ MELLÉK: 23153
E-MAIL CÍM: INFO@UPPS.HU
WEBOLDAL: WWW.UPPS.HU

BÉRELHETŐ

4032 DEBRECEN, EGYETEM TÉR 1.
(A NAGYERDEI ÉTTEREM ÉPÜLETÉBEN A FÖLDSZINTEN)

**50
FŐIG**

- ZÁRTKÖRŰ RENDEZVÉNYEK
- MUNKAHELYI ÖSSZEJÖVETELEK
- DOKTORI VÉDÉSEK
UTÁNI FOGADÁSOK
- PROTOKOLL FOGADÁSOK
- CSALÁDI ÖSSZEJÖVETELEK

Szerkesztői ajánlás

Tisztelt Alumni Tagok, Kedves Olvasók!

A karácsony elmúltával az év végi nagy számadásoknak, lelki leltárkészítéseknek már vége, lassan mindenki újra elmerül a mindennapok taposómalmában. Úgy tűnik, mintha ezer éve lett volna a pihenés, a szeretteink körében eltöltött idő, amikor talán jutott idő egy jó könyvet is elővenni. Így talán jól fog esni egy forró kávé vagy gőzölgő tea mellé a DEJa vu Magazin legújabb, negyedik száma, mely a már megszokott tematikával, mégis számtalan újdonsággal várja, hogy kézbe vegyék. Generációk és ifjú tehetségek, sikeres üzletemberek, Alma Materünk volt hallgatói mutatkoznak be és nem maradhatnak el a találkozókrol készített beszámolók sem.

Várjuk észrevételeiket kiadványunkkal kapcsolatban és javaslatokat, kikről olvasnának szívesen a következő lapszámokban!

Bízom benne, hogy a Debreceni Egyetem alumni magazinjának új száma ismét hasznos és kellemes kikapcsolódást nyújt!

DEJa vu

A Debreceni Egyetem Alumni Magazinja

Kiadja: a Debreceni Egyetem Alumni Központja

Felelős kiadó: Dr. Szilvássy Zoltán rektor

Főszerkesztő: Dr. Rőfi Mónika

Lapszerkesztők, szerzők:
Baráth Anikó, Béres Zsuzsa, Kiss Dóra,
Kovács Dorottya, Lángi Levente,
Ölveti László, Pálóczi Alexandra,
Rózsa Judit, Szabó László

Arculat: Barna Ildikó · Grafika: Szabó Balázs

Fotók: Alumni Központ, unideb.hu

Szerkesztőség:
DEOEC Oktatásszervezési Központ
302. iroda
4032 Debrecen, Nagyerdei krt. 94.

Megjelenik 5500 példányban.

Nyomdai munkák: Printart-Press Kft.
Felelős vezető: Szabó Balázs

HU ISSN 2063-6148

Rőfi Mónika
Rőfi Mónika

Ki lehet Alumni tag?

A DE Alumni tagja az lehet, aki a Debreceni Egyetem vagy a jogelőd intézményei (Debreceni Agrártudományi Egyetem, Debreceni Orvostudományi Egyetem, Kossuth Lajos Tudományegyetem, Hajdúböszörményi Wargha István Pedagógiai Főiskola) egykori vagy jelenlegi hallgatója, oktatója, kutatója, dolgozója. Azok a magánszemélyek vagy cégek képviselői is lehetnek DE Alumni tagok, akik bár nem voltak, vagy jelenleg nem tagjai az intézménynek, de támogatják a Debreceni Egyetem Alumni tevékenységét.

Regisztráció: www.alumni.unideb.hu

Elérhetőségek:

Cím: DEOEC Oktatásszervezési Központ 302. iroda
(4032 Debrecen, Nagyerdei krt. 94.)

Levelezési cím:

Debreceni Egyetem Alumni Központ
(4032 Debrecen, Egyetem tér 1.)

Telefon: 52/258-025 • 52/258-028

E-mail: alumni@unideb.hu

Honlap: www.alumni.unideb.hu

28.
Segítsen adója
1%-ával

TALÁLKOZTUNK
30.
Alumni Találkozó

41.
Könyvajánló

42.
In memoriam

38.
Aikre büszkék
vagyunk

39.
Amikre büszkék
vagyunk

Rendhagyó beszélgetés egy sajátos rendet valló rektorral

Az első találkozás, az első benyomás mindig nagyon fontos. Sokszor évek múlva is emlékszünk rá, és ez alapján hajlamosak vagyunk rögtön véleményt mondani, beskatulyázni, eldönteni, hogy valaki ilyen vagy olyan. Aki először találkozik vele, az minden bizonnyal meghökken laza stílusán, mindenből viccet csinálni képes habitusán, olykor archaikus, bölcsész szíveket melengető választékos szófordulatain. Pedig Szilvássy Zoltán tudós, stratégia, menedzser, 2013. július 1-je óta pedig a Debreceni Egyetem rektora is.

■ KISS DÓRA

Nehéz volt időpontot egyeztetni, sokszor a közvetlen kollégái is csak út közben tudnak néhány szót váltani vele, de most csak ide figyel. A rektori szobába besüt a nap, mosolyogva mesél, mintha nem nyomná ezer gond a vállát. Kérdést fel se kell tenni, csak hallgatom.

Zircen született, de igazi szülővárosának Balatonfüredet tekinti, mediterrán klímájával, a vízpart kulturális közegével és középis-kolai évei színhelyével, a legendás gimnáziummal, ahol édesapja okította latinra, történelemre az ifjúságot. A teológusi és az orvosi hivatás közül az utóbbit választotta. Orvosi tanulmányait Szegeden folytatta, ott kezdett gyakorló orvosként. Később Pécsre került, de Hollandiában, Németországban és „Itáliában” is dolgozott. 15 évvel ezelőtt, 1999-ben került a Debreceni Orvostudományi Egyetemre.

Négy nyelven: angolul, oroszul, franciául és németül beszél, ver-set szaval, könyvekből idéz, és egy megnyitó kedvéért képes meg-

tanulni olaszul a köszöntőjét. A humán és reál műveltség érdekes, egymás mellett megférő elegyét tudhatja magáénak, modern polihisztor, aki jártas a zenében, több hangszeren játszik, jártas a magyar és világirodalomban, történelemben, orvosként a biológiában, farmakológusként a kémiában, szívesen sportol és kedveli a harművészeteket.

Számos szabadalma van, klasztervezető, korábban cégtulajdonos volt. Miért vállalta mégis ebben a változásokkal terhelt időszakban a rektori megbízatást, ami semmiképpen sem békeidő? Mert kihívás, mert Európában egyedülálló adottságokkal rendelkező intézmény a debreceni, mert látja mivé fejleszthető, emelhető, és mert társakat, támogatókat talált ennek a célnak az eléréséhez. Szóval nem vív Don Quijote harcot szélmalmokkal. Nincs egyedül - és el-tűnik a komolyság az arcáról.

Hisz a demokráciában, de gyűlöli annak vadhajításait, a mutyit. Jobban hisz a konszenzus erejében, a közös célokban, az együttműködésben, intézményen belül és kívül, a várossal, iparvállalatokkal, minisztériumokkal, szervezetekkel. Úgy véli: tárgyalni kell, meggyőzni, kezet nyújtani, s nem üzengetni, ellenállni, mert amilyen az „adjon isten”, olyan a „fogadj isten”. De ha arra van szükség, nem jelent gondot harci alakzatba rendeződni, s mindent gyorsan és hatékonyan.

Idealista, rajong a monarchia koráért, hiszen akkor nem volt bő 60 évig háború, szemben a korábbi vérzivataros időkkel. A kiegyezést követően példaértékű és nagyívű fejlődés volt tapasztalható Magyarországon, melyet nemcsak a gazdasági fellendülés jellemezett, hanem a művészetek, a tudomány támogatása, máig fennálló intézmények, például két hazai egyetem alapítása, és számos, ma már műemlék megépítése. Talán a felmenők között található hadvezér ősnak is köszönhető, hogy gondolkodása nem áll meg az egyetem falainál, régióban, térségben, országban látja az együttműködési, fejlesztési lehetőségeket. Nemcsak elméletben, hanem gyakorlatban is, aminek köszönhetően az országban elsőként a Debreceni Egyetem koordinálásával jön létre az Északkelet Magyarországi Pólus Programban a térség négy felsőoktatási intézménye (Gyöngyös, Eger, Miskolc és Nyíregyháza) közötti stratégiai együttműködés a felsőoktatás megerősítése érdekében.

Mi most a legnagyobb kihívás? Az integrált egyetem a 2000-es megalakulásához hasonló volumenű átalakulás előtt áll. Az új struktúrában nemcsak meg kell őriznie a Debreceni Egyetemnek kivívott pozícióját a felsőoktatási palettán, hanem hatékonyabban kell működni, a rendelkezésre álló erőforrásokat maximálisan

igénybe kell venni, racionalizálni a folyamatokat pozitív válaszokat adva a kor kihívásaira. Évek óta napirenden van az egészségügyi ellátórendszer integrációja. Féléves rektorság alatt sikerült elérni, hogy a Debreceni Egyetem keretei között valóban megvalósulhat az egyetemi klinikák és a Kenézy Kórház összeolvadása, amelynek köszönhetően az egyetemi Klinika Központban európai színvonalú, szakszerű és hatékony, az országban a legnagyobb költségvetésű betegellátó központ jöhet létre.

Számtalan stratégiai terve van, amelynek előkészületei a háttérben már zajlanak. Ilyen az Ayurveda Intézet létrehozása, amely az országban csak a Debreceni Egyetemen lesz, vagy a térítéses képzés fellendítésére vonatkozó tervek, vagy a szintén példaértékű egyetem-állam-ipar háromoldalú megállapodás előkészítése több nagyvállalattal, vagy az egészségipar területén kialakítandó innovációs potenciál megerősítése.

A családjáról csak néhány szót említ, de a szemében megcsillan egy furcsa fény. Akik ismerik, tudják, nagyon tud udvarolni, de sosem lép túl egy határt. Későn nősült, és teljes szívvel és lelkével szereti és óvja a feleségét, a családját.

Fontosnak tartja, hogy tiszteljük és becsüljük azt a közösséget, amelyhez tartozunk. Lássuk mit kaptunk, és ha már megtehetjük, segítsük az utánunk jövőket azzal is, hogy támogatjuk az alapokat biztosító Alma Matert.

A szobában még mindig süt a nap, kint pedig már türelmetlenül sorban állnak egy aláírni valóval, egy kérdéssel, egy ígért visszahívással. Megköszönve a beszélgetést, mit kívánhatnék búcsúzóul? Erőt, s erényt!

Három orvos, két generáció, egy család

Idősebb Szekanecz Zoltán nyugdíjas háziorvos, fia, ifjabb Szekanecz Zoltán belgyógyász, immunológus, reumatológus, lánya, Szekanecz Éva pedig fül-orr-gégész és onkológus – valamennyien debreceni alumnusok. Egy család, ahol hárman is az orvosok kihívásokkal teli pályáját választották. De nem csak a család és a választott életpálya a közös hármukban: mindhármukat olyan társ segíti nap mint nap, aki nem az egészségügyben helyezkedett el. „Rengeteg támogatást kapunk tőlük – jegyzik meg mindnyájan. – Nélkülük nem menne”.

■ KOVÁCS DOROTTYA

Zoltán mindig el szokta mondani interjúban, hogy szerencsésnek érzi magát, mert gyerekkorától kezdve mindig is céltudatosan az orvosi pályára készült. Pedig az orvosi pálya – tudtunkkal – nagyon nehéz: már az egyetemen való tanulás is rengeteg áldozatvállalással jár, a későbbi munka pedig talán még ennél is többel. Mégsem bizonytalanodott el soha?

Ifj. Szekanecz Zoltán: Soha. Úgy nőttünk fel, hogy édesapánk orvos volt, és mi ennek mindig a pozitív oldalát láttuk: apu elmegy, gyó-

gyít, a betegek szeretik. Igaz, gyerekkorunkban a magyar egészségügy sokkal jobb helyzetben volt, sokkal inkább érvényes volt az, hogy ha az ember keményen és sokat dolgozik, akkor megbecsülést kap. Ez ma már sajnos nincs annyira így. Ehhez a pozitív képhez pedig, amit apánktól láttunk, később egy természettudományos érdeklődés is csatlakozott, ami még inkább megkönnyítette a pályaválasztást. A nehézségek az orvosi egyetemen? Azt hiszem, mindhármunk nevében beszélek, amikor azt mondom, hogy ná-

lunk soha nem a panaszkodás a válasz a felmerülő problémákra, hanem az, hogy megpróbáljuk megoldani őket. Ezt az ars poeticát is a szüleinktől tanultuk.

Szekanecz Éva: A minta nálam is ugyanaz volt, mint a bátyámnál: tetszett, amit édesapánk csinál. Az én esetemben viszont kicsit megnehezítette a dolgot az, hogy én sokkal inkább humán beállítottságú voltam, így sokszor nehéz volt a figyelmemet a természettudomány felé irányítani, amikor diákként annyi minden más is érdekelt. És bevallom, hogy velem előfordult, hogy elbizonytalanodtam: az orvosi egyetem nagyon nehéz volt, és ha valami nem sikerült, az rosszul érintett. Abban viszont soha nem kételkedtem, hogy ha sikerül befejeznem, akkor minden jó lesz. Ma sem csinálnám másképp.

ifj. Sz. Z.: Azt is hozzá kell tennünk, hogy Éva egy évet dolgozott az egészségügyben az orvosi egyetem előtt – szerintem mindenkinek így kellene csinálnia. Mert ha az ember azzal kezdi a pályát, hogy élettudománnyal gyilkolják két évig, még mielőtt kórtermet lát, az könnyen elveheti a kedvét az egészsztl. Hiszen van, aki azért akar orvos lenni, mint én, mert egyszerűen nem érdekli semmi más igazán, és van, aki azért, mert orvoslás közben megszereti a beteget.

Ön hogyan emlékszik vissza: valóban ennyire ambíciózusak voltak a gyermekei már kiskoruktól? – fordulok idősebb Szekanecz Zoltán doktor úrhoz.

Id. Szekanecz Zoltán: Emlékszem, hogy Évát a nagymamája, aki magyar- finnugor szakos nyelvész volt, próbálta rávenni, hogy nyelvtanár legyen, és Éva egy ideig gondolkodott is ezen, de én mindig úgy láttam, hogy ez a dilemma sosem volt igazán komoly. Amikor erről beszélgettem vele, egyet kértem csak tőle: hogy olyat válasszon, amit egész életében szívesen fog csinálni. Végül azt mondtam neki, hogy gondolja meg, és bármit is választ, hozza oda elem a felvételi jelentkezési lapot és én aláírom. Amikor végül odahozta, és rá volt írva, hogy Debreceni Orvostudományi Egyetem, csak akkor derült ki számomra is, hogy mit választott. A fiammal nem volt probléma: ő hetedik osztályos általános iskolás tanulóként odajött hozzám és azt mondta: apa, én orvos leszek.

Mindhármukhoz szól a kérdés: kire tekintenek példakép-ként?

Id. Sz. Z.: Az én esetemben nem beszélhetünk egyetlen konkrét példaképről. Én Gyártelepen nőttem fel, és gyerekkoromban ott egy orvos ember nagyon kirakatban volt: minden, amit csinált, ahogy segített az embereken, az a szemünk előtt történt. Ezért én is már egészen korán, általános iskolás koromban eldöntöttem, hogy orvos akarok lenni. Egy személyt mégsem tudok megemlíteni: az orvoslás volt a példaképem.

Sz. É.: Én sem egy nevet mondanék, nekem sokkal inkább egy karakter lenne a példaképem: aki a saját szakmáját, legyen orvos, művész vagy iparos úgy tudja végezni, hogy közben jól érzi magát, megfelel a vele szemben támasztott elvárásoknak, és emellett az elveihez is hű tud maradni.

Ifj. Sz. Z.: Számomra, és tudom, hogy a húgom számára is óriási példa volt Édesapám és Édesanyám. Tudni kell, hogy egyikünk párja sem orvos, de a család így egész, mert mindig is ők voltak azok, akik megteremtették a családukban a melegséget, azt a boldog családi légkört, amiben mi hárman nyugodtan tudtunk és tudunk dolgozni. Azt kell, hogy mondjam, hogy a szüleink számunkra már megteremtették az egyenes utat az orvosi pálya felé. Édesapámnak annak idején sokkal nehezebb dolga volt, hiszen az ő szülei munkások voltak, és abban az időben egy munkás családnak nem volt egyszerű dolga, ha a fiát taníttatni akarta. Édesapám

tehát nem kaphatta meg otthonról azt a támogatást, amit mi a húgommal már igen. Helyette otthon ő is megkapta a szeretetet és az emberséget, amit szintén továbbadt nekünk is. A professzoraim közül pedig Módis Lászlót és Szegedi Gyulát emelném ki példaképként, akik szeretettel és néha keménységgel is ki tudták hozni az emberből mindazt a tehetséget, ami benne rejtlett.

Tekintsünk kicsit vissza az egyetemi évekre. Mi a legmeghatározóbb élmény?

Id. Sz. Z.: Én úgy látom, hogy amíg mi egyetemisták voltunk, lényegesen lazább, ugyanakkor teljesebb életet éltünk, mint a mostani hallgatók, vagy mint a gyermekeim, amikor ők ide jártak. Sportoltunk, moziba jártunk, rengeteg közösségi és kulturális programunk volt, csoportestek, évfolyamestek dobták fel a mindennapjainkat, humorizáltunk a professzorainkkal – hol volt sértődés, hol nem – nagyon színes diákeletünk volt. Én úgy vettem észre, hogy már az én gyermekeim is sokkal merevebb körülmények között végeztek az egyetemet. Mi sokkal inkább „diákok” voltunk, hozzájuk képest.

Sz. É.: Az egész élet felgyorsult azóta, és ebbe a tempóba, amit ma az egyetem diktál, már nem fér bele, hogy pl. egész délután sportolok, vagy például, hogy igazán részt vegyek a közösségi életben. Ugyanakkor az is hozzátartozik az igazsághoz, hogy édesapánk kollégista volt, és az ember a kollégiumban sokkal inkább kiveszi a részét az igazi egyetemi életből, mint akkor, ha amikor otthonról jár be az órákra, mint ahogyan mi tettük. Persze én hálás vagyok az életnek, hogy családi körben élhettem az egyetem alatt is. Az Édesanyám kitartó támogatására élenkben emlékszem, mint bármi másra...

Mindannyian komoly karriert futottak és futnak be. Hogyan látják: ahhoz, hogy az ember sikeres legyen, hogyan kell viselkednie az egyetemen? Milyen filozófiával kell rendelkeznie?

Sz. É.: Én azt mondom, hogy amíg az ember egyetemista, hozzon ki mindent az adódó lehetőségeiből és tehetségéből. De az egyetemi évek elején lehet, hogy még nem azon kellene görcsölni, hogy később sikeres legyen az ember. Sokkal fontosabb, hogy az ember közösségek tagja legyen, törődjön a mentális egészségével, sportoljon és kommunikáljon – nem az interneten... És a mai fejemmel már az is meggyőződésem, hogy a regenerálódásra és a pihenésre is kell időt hagyni, bármilyen nehéz is. Ez a három dolog elengedhetetlen.

Ifj. Sz. Z.: A mai egyetemistáknak arra is figyelniük kell, hogy a megtanulandó tananyag egyre csak növekszik: ma már nem lehet mind az ötven tantárgyunknak mindegyik részletét betéve tudni. Tehát a diákoknak fókuszálniuk kell, és már az első években el kell dönteniük, hogy mi is az, ami igazán érdekli őket. Aztán pedig arra kell törekedniük, hogy annak az egy dolognak a mesterévé váljanak.

Két generációt képviselnek, de gyermekeik, unokáik révén nagy rálátásuk van a következőre is. Mik azok az erkölcsi értékek, amelyeknek önök szerint generációkon átívelőknek kell lenniük?

Id. Sz. Z.: Tisztesség, becsület, őszinteség, egymás megbecsülése és szeretete. Ennél fontosabb értékek a mi családukban sosem voltak. Most a feleségem helyett is beszélek, hiszen mi mindketten tudatosan arra törekedtünk, hogy ezeket az értékeket átadjuk a gyermekeinknek.

Sz. É.: Az előbb felsoroltakat próbáljuk képviselni a párommal mi is, de emellett azt is tudniuk kell a gyerekeinknek, hogy a siker nem minden: az elégedettséghez szükség van biztos kötődésekre is.

Büszke vagyok a korosztályunkra

Dr. Ináncsy Miklós 1950. április 28-án született. Mozgalmas életútja állomásai közt szerepelnek többek között a szatmári települések, Hódmezővásárhely, Szekszárd és Budapest is, de életében kiemelkedő szerepet játszik Debrecen is. Az Agrártudományi Egyetemen szerzett tapasztalatai és tudása, önfegyelme és szorgalma az ország egyik legsikeresebb emberévé tették. 1976 óta boldog házasságban él, amelyből két gyermeke született, Ernő és Márta. Fia, apja nyomdokaiba lépve szintén az agrár szakma mellet tette le a voksát, továbbá az Angyal Borászat és Szőlőbirtok vezetője, s mindezek mellett bekapcsolódott a családi szállodai beruházásokba.

■ BARÁTH ANIKÓ

Egy Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei faluból, Szamossályiból származik. Az ottani tradíciók és értékek alakították ki Önben az agrártudományok iránti érdeklődést?

Igen, mert a szüleim földműves emberek voltak, úgyhogy kiskoromban én is bekerültem a földművelés világába. 1959-ben, az iskolás éveimben volt a téeszésítés. '64-ben fejeztem be a 8 általánost és azt

tanácsolták, hogy menjek egy mezőgazdasági technikumba, mert az ott szerzett tudás jól jön majd az otthoni gazdálkodásban, amikor a téesz felbomlik. Mátészalka közel volt hozzánk, s édesanyám is oda járt gazdasszonyképzésre, így én is a szalkai Technikumba iratkoztam be. Nagyon komoly oktatási rendszer volt akkoriban, ami arra ösztönzött, hogy továbbtanuljak. Így jelentkeztem a Debreceni

Agrártudományi Egyetemre, ahová hála Istennek első körben felvettek, bár igaz, hogy előtte egy évre el kellett mennem katonának.

Már egészen fiatalon felelősségteljes pozícióba került. Az, hogy a Debreceni Egyetemen sajátította el a szakma fortélyait, mennyi pluszt adott ehhez a nagy felelősségű munkához?

A Debreceni Egyetem a legmegfelelőbb helynek bizonyult számomra. Az első két évben az alaptantárgyak nehezebben mentek, úgymint a matematika, fizika, kémia, biológia – ezeket a technikumban kevesebbet tanultunk –, de mikor elértük a harmadévet és jöttek a szaktantárgyak, úgy mint a növénytermesztés, az állattenyésztés, az üzemgazdaságtan, valamint a géptan, akkor már nem nagyon kellett tanulnom, hiszen olyan alapokkal rendelkeztem a technikumnak köszönhetően, hogy kiválóan mentek ezek a tantárgyak. Nagyon jó miliőnek éreztem végig a középiskolát és a Debreceni Egyetemet is.

Végzés után egy évig főagronómus voltam. Még nem voltam 26 éves, amikor TSz elnök lettem úgy, hogy nem is voltam párttag. Négy évig vezettem a cégénydányádi, gyügyei és szamosújlaki TSz-t. Ezt követően meghívtak a Szabolcs-Szatmár-Bereg megyei Húsipari Vállalathoz felvásárlási és kereskedelmi igazgató-helyettesnek. Nem akartam elvállalni ezt az állást, de mivel szövetkezeti lakást ajánlottak fel, mégis igent mondtam. A feleségem nagyon megörült, amikor közöltem vele, hogy költözünk Nyíregyházára. Négy évig voltunk ott, onnan áthelyeztek a Szekszárdi Húsipari Vállalathoz, majd 1987. január 1-jétől a Budapest Hús-nagykereskedelmi Vállalat igazgatója lettem. A mai napig gazdálkodok, körülbelül 400 hektár földön Szamossályi térségében.

Az egyetemen szerzett ismeretségek, kapcsolatok ma visszaköszönnék a munkája során?

Nagyon sok emberrel találkoztam menet közben is, akik ott végeztek, de a régi kapcsolatok közül is jó néhány nap szinten találkozunk.

Az üzleti sikerek mellett milyen személyes értékeket köszönhet az egyetemnek?

Főleg emberséget, kitartást és odafigyelést tanultam. Nagyon jó szaktanáraink voltak, kivétel nélkül szinte mindegyikre büszke vagyok. Említhetném például Halász Tibort, Siroki Zoli bácsit vagy Siró Bandi bácsit. Mindegyikkel nagyon jól kijöttem, nem is volt soha gondom abból, hogy haragudtam volna bármelyikre is, mert ha rendesen tanultam, ez a veszély nem állhatott fenn.

Gondolt arra, hogy visszaköltözik Szatmárba vagy a munkája miatt ez kivitelezhetetlen?

Jelenleg az egész családom Hajdúszoboszlón él, mert négy szállodánk és panzióink van ott, de én egyelőre Pesthez vagyok kötve. Mai napig lejárók a szülőfalumba gazdálkodni, én irányítom a szántóföldi munkálatokat. A fiam csak a szőlővel foglalkozik, abból én nem nagyon veszem ki a részem, csak gyönyörködni szoktam benne, hogy milyen jól csinálják. Ősszel az almaszüretkor hazaköltözök Szamossályiba és amíg vége nincs a szezonnak végig otthon vagyok. Ezt az időszakot mindig nagyon várom, hogy haza tudjak menni.

Mivel foglalkozik szívesen szabadidejében? Sikerül még a sportra is figyelmet szentelnie?

Hetente kétszer teniszezem, kedden és csütörtökön 6-tól 8-ig. Próbálok ezt az első helyre helyezni, hisz bármennyire is fáradtnak érzem magam szellemileg, mindig frissen jövök le a pályáról, mert ugye ilyenkor nem gondolkodik az ember semmi máson, csak a labdát figyeli, egyirányú a koncentráció. Hétfőként pedig a konditeremben 180 mázsát szoktam megmozgatni 45 perc alatt. Ez az izzasztó idején nagyon jól jön.

A fia, Ernő is az Agrártudományi Egyetemre járt. Ő most mivel foglalkozik?

Kb. 27 hektár szőlőnk van Szerencs, Rátka és Ond térségében. Azt szoktam mondani, hogy én ott a szponzori szerep mellett all inclusive vendég vagyok. A borászatot, szőlészetet közvetlenül a fiam irányítja, emellett van egy ital-nagykereskedése is. A vejemmel együtt minden héten feljönnek hozzám Pestre és ismerkednek a teállal és az itteni dolgokkal, hogy ha egyszer kiöregszem, legyen az utánpótlás.

Az ön buzdítására választotta ugyanazt az iskolát, ahová Ön is járt?

Ő jogi egyetemet végzett Szegeden, ugyanakkor érdekelte az agrárium, s emiatt elment egy két éves képzésre. Ha nem lett volna mezőgazdaságunk vagy nem érdekelné, akkor nem ment volna oda. Mivel érdeklődik ez iránt, nem volt szükség a biztatásomra.

A Húsipari Vállalat igazgatói pozíciója után most az ingatlanpiacra ér el nagy sikereket. Mik a jövőbeni tervei?

Azt kellene jól csinálni, ami már megvan, esetleg még lehetne bővíteni a szoboszlói szállodaipart, mert az jó befektetés. Ha az élet úgy hozza, akkor a mezőgazdaságban is fejlesztünk majd.

Milyen a mai viszonya az egyetemmel?

Amikor tehetem, szívesen megyek vissza a Debreceni Egyetemre. Sokszor meghívnak egyetemi rendezvényekre. A mostani vezetés egy része utánam végzett. Nagy örömmel fogadtam, hogy a mi korosztályunkból sokan bekerültek az egyetem vezetői közé, büszke vagyok a korosztályunkra!

„Az egyetem a múltunk,
a jelenünk, és – remélhetőleg
– a jövőnk is...”

Valamikor hallgatóként csoporttársak voltak, majd házastársak lettek, és az egyetem oktatói. Princz Mária a Műszaki Alaptárgyi Tanszék főiskolai docense, Krausz Tamás az Információ Technológia Tanszék adjunktusa. Pályafutásuk kezdete és folytatása is ezer szállal kötődik az egyetemhez. Itt értek el pedagógiai, tudományos eredményeket, szakmai sikereket, doktori címet. A családi hagyomány lányuk, Fanni személyében folytatódik: ő jelenleg gazdaságinformatikus szakos hallgató. De így hármasban együtt most először – a beszélgetés és a fotózás kedvéért – lépték át a Főépület nagykapuját.

■ BÉRES ZSUZSA

Tamásról tudom, hogy „tősgyökeres” debreceni, de miért gondolja valaki úgy fiatal lányként Miskolcon, hogy neki a cívisvárosban kell továbbtanulnia?

Princz Mária: Miskolcon mérnöknek tanulhattam volna, de ez a pálya, mint a legtöbb lánytól, így tőlem is távol állt. Matematika tagozatos osztályba jártam, ahol mindenki továbbtanult. Osztálytársaim közül többen Debrecenbe, az akkori Kossuth Lajos Tudományegyetemre felvételiztek, talán leginkább nekik köszönhető, hogy most itt vagyok. Tamással valóban csoporttársak voltunk, az egyetemen ismertük meg egymást, ahol okleveles matematikus és matematika szakos középiskolai tanárként végeztünk. Végül a diploma megszerzése után egy évvel házastársak lettünk.

Végzés után rövid időre elváltak útjaitok.

Krausz Tamás: Végzés után két évig közgazdasági elemzőként dolgoztam a MEDICOR-ban, de külső óraadóként ez idő alatt is taní-

tottam. Majd az Algebra Tanszéken kaptam lehetőséget, végül az itt eltöltött két év után kerültem át a Számítóközpontba.

PM: Nekem volt néhány kitérőm, mielőtt újra rátaláltam volna az egyetemre. Végzés után a Diósgyőri Gépgyárban kezdtem dolgozni a Programozási Osztályon. A házasságkötés után már én is debreceni lettem, és az akkori SZŰV-nél helyezkedtem el, ahol 11 évet töltöttem programozóként. Majd a második gyermek megszületése után éreztem úgy, hogy anyaként olyan lehetőséget kell keresnem, ami mellett több időm jut a családra. Ekkor kezdtem el tanítani a Fazekas Mihály Gimnáziumban. Ez a kitérő három év volt, majd ezt követően kerültem a Műszaki Karra oktatóként, ahol a PhD fokozatot is sikerült megszereznem.

Milyen érzés egy munkahelyen dolgozni?

KT: Soha nem volt fizikailag egy helyen a munkahelyünk, mivel az Informatikai Kar és a Műszaki Kar külön-külön campuson van. Így

együtt is dolgozunk, meg nem is, egy cég égisze alatt, de ezek külön-külön munkahelyek. Ha jól belegondolok, valójában ez a mostani az első alkalom, hogy így hárman együtt vagyunk a Főépületben. Az egyik gyermek folytatja a hagyományokat, jelenleg a Debreceni Egyetem hallgatója.

PM: Szerintem minden értelmiségi szülő vágya, hogy a gyermeke is egyetemet végezzen, de abban, hogy hol tanuljon tovább, nem befolyásoltuk. Fanni a Debreceni Egyetemet választotta.

Krausz Fanni: Szerintem nem teljesen így történt, hiszen én eredetileg televíziós műsorkészítő szerettem volna lenni, de a Színház- és Operafőiskola sajnos nem sikerült bejutnom. Jelenleg gazdaságinformatikus szakon tanulok, hetedik szemeszteremet töltöm az egyetemen. Hogy végzés után hogyan tovább, még nem tudom pontosan, de az biztos, hogy mindenképpen valami hasznos és kreatív munkában gondolkodom, több terület is érdekel. A tanulmányaim alapján most úgy érzem, hogy a közgazdaságtan sokkal közelebb áll hozzám, mint az informatika. De emellett kacsingatok az írás felé is. Egy-két eredményt elértem már ezen a területen, pl. országos pályázaton bekerültem a Fiatal Európa Szerkesztőség című programba, amelynek 20 egyetemista tagja a soros magyar EU-elnökség eseményeiről tudósított.

Milyen érzés egyetemi polgárnak lenni?

KF: Általános iskolában, gimnáziumban osztályközösségbe tartoztunk, az egyetemen azonban mindenki külön veszi fel a tárgyait, emiatt sajnos nem alakulhat ki igazi közösségi élet, hiszen nem

mindenkivel járunk ugyanazokra az órákra. Sok ismerősöm van az egyetemen, de közülük csak kevesekkel alakult ki mély kapcsolat, ami talán megmaradhat az egyetemi évek után is.

PM: Én úgy éreztem, hogy egyetemistaként egy nagy közösségbe tartoztunk. Jó baráti csapat voltunk, évfolyamtársaink nagy részével ma is tartjuk a kapcsolatot, még mindig tudunk egymásról, kinek hogy alakult az élete. Ez a közösség persze kibővült, hiszen más szakok hallgatóival is jóban voltunk, sokan mára kollégák is. Ma már lényegesen nagyobb az egyetemi polgárok száma, régebben, még a Kossuth-os időben talán erősebb volt „az egyetem egy nagy család” érzete. Számos olyan esemény is volt, ami segítette ezt az összetartozást erősíteni. Akkor kezdtünk el sokan az egyetemről közösen sítáborba, teniszezni járni. Az évenkénti munkahelyi kirándulások, nyaralások a síkfőkúti, sarvasi, zamárdi egyetemi nyaralókban, a közös konferenciák jó közösségépítő terepnek bizonyultak. A gyerekeket a Kossuth bölcsődéjébe, óvodájába, iskolájába vittük, ahol ismeretséget, barátságot köthettünk a különböző tanszékeken dolgozó szülőkkel, és megismerhettük a következő generációt. Az egyetemi családi érzést sok minden erősítette, és erősíti mind a mai napig.

KT: Itt éljük az életünket, itt tanultunk, itt dolgozunk, barátaink, kollégáink, de még a szabadidőnk is ideköt minket. Sokan teniszezünk, síelünk az oktatók közül, emellett én még a DEAC bridzs csapatának is tagja vagyok. Itt van az egész múltunk, és remélhetőleg a jövőnk is.

Debreceni Községi Önségítő Rendszer (DEKÖR) néven 2012 novemberében indította útjára informatikus és közgazdász barátaival Pataki János szociálpolitikus azt a civil kezdeményezést, ami a termékek, szolgáltatások és tevékenységek olyan cserkapcsolatán alapul, amiből hiányzik a pénz. Az alakulás óta eltelt több mint egy évben sikeresen építettek fel egy adományboltot, újabban közös hétvégi, esti programokat is rendeznek és egyesületté alakultak, amely nonprofit humán szolgáltatásokat nyújt. A Debreceni Egyetem oktatója szerint most volt itt az ideje annak, hogy lerakják az alapjait egy újfajta gondolkodásnak.

■ SZABÓ LÁSZLÓ

A DEKÖR közösségének tagjai egymásnak úgymond szívességeket tesznek, hogy saját maguk számára is hasonlókat tudjanak felhasználni. Kicsit arra emlékeztet engem, mint amikor az emberek régebben kalákában közösen házat építettek.

Angolszász tanulmányutak alkalmával ismertem meg ezt a modellt, amiről a barterezés és a kalákában való építkezés jut tényleg először az emberek eszébe, mégis ezeknél többről van szó a DEKÖR esetében. Ez a pénzkímélő reciprok kapcsolatok világa, amihez a barterezés kevés. A közösségi önségítő rendszer kultúráját alakítjuk ki, hívhatjuk ezt DEKÖR-paradigmának. Kiindulópontunk egy adatbázis, amelyben a résztvevők egyik csoportja felajánlja szolgáltatásait, képességeit, önkéntes munkáját, a másik oldalon pedig a kielégítetlen szükségletek jelentkeznek.

Mondana erre egy példát?

Matematikus kolléga egy jogatanár gyermekét korrepetálta jógaórákért cserébe. Érdekes kérdés ezeknek a kölcsönös szolgálta-

tásoknak a nyilvántartása: azon túl, hogy létrejön egy közösség, amely elfogadja ezek egyenértékűségét, ezt egy csekkfüzetben szükséges rögzíteni, ami igazolja a „csere” létrejöttét és a beválthatóság körét is kijelöli. A csekkfüzetben nyilvántartott, a fogyasztó által igénybevett szolgáltatást rögzítjük, a szolgáltatónak elszámoljuk, aki válogathat a felkínált szükségletek között. A rendszer egyik kulcsa ugyanis a pénz hiánya – ha nincs pénz, szükség van akkor is valamire, ami mérőként szolgál. Nehezen indult be ez a folyamat, de már több mint ötszáz regisztrált, aktív tagunk van, akik bizonyos szolgáltatásokat kedvezménnyel vesznek igénybe. Van olyan fodrász, aki ingyen nyír, van pedikűrös, aki ingyen dolgozik, volt már telekocsi-szerű utazásunk is, de aki igénybe veszi ezeket és hasonlót nem tud cserébe ajánlani, attól is elvárjuk, hogy jöjjön például az adományként kapott ruhákat válogatni. Javítóműhelyet is berendeztünk, például egy rossz széket egy asztalos meg tud javítani. A reciprok kapcsolatok lényege a saját erőforrás mobilizálása

– a legelesettebbek is ébredjenek rá, hogy tudnak mit hozzátenni az egészhez, ez a civil társadalom eszmeiségének alapja. Egyik tagunk szerette volna, ha kifestjük a lakását, de úgy gondolta, ő nem tud ehhez mit hozzáadni. Mindez napi négyórás csetelés közben derült ki, ami viszont azt feltételezi, hogy neki van szabad ideje, amit például az adományboltunkban a beérkezett ruhák, eszközök szortírozására tudna fordítani. Szerencsére van munka, hiszen az adományozó rész indult be erősebben – az volt a hipotézisem, ami be is igazolódott, hogy ha nem pénzről van szó, akkor a magyar emberek is szívesebben adnak. Úgy érzem, sikerült ráébreszteni az embereket arra, hogy ha nem is játszik a pénz szerepet ebben a folyamatban, a saját erőforrás mobilizálása viszont igen.

Nehezen indult be, volt esetleg az emberekben félelem? Gyanús az, ami ingyen van?

Azt gondolták sokan, valami sumáság lehet a dologban. Hallásszerűlt hölgyek tették fel legőszintebben a kérdést: mi ebből az én hasznom? Azt feltételezték, ez biztos új MLM rendszer, amit én hoztam be és nagy pénzt várok tőle. Időbe telt, míg megértették, hogy nem magam alá gyűjtöm az embereket, nem célom Dubaiban nyaralni. Az emberek elszoktak attól, hogy kérjenek és adjanak. Mintha az ingyen adott és kapott dolgoknak nem lenne értéke. Ezért hasznos a csekkfüzet, ami méri a teljesítményt.

A fiatalok egyre inkább kiismerik magukat az önkéntesség világában, az Európai Önkéntes Szolgálat segítségével akár külföldre is utazhatnak, de a lakosság nagyobb részénél még-

ruhákat, eszközöket, akár ételeket, legyen ennek is egyfajta kultúrája, hogy aki tud, az segít. Rendezünk olyan összejöveteleket, immár KÉJ (Kálvin téri Éjszakai Járat) címen, ahol péntek este friss kenyérrel, zsírral, hagymával, vajjal, mézzel, teával várjuk az érdeklődőket, akik kultúrával, egészséggel, életmóddal kapcsolatos beszélgetéseken, előadásokon vehetnek részt, ahova érdekes, ismert személyiségeket is meghívunk. Az önkéntességbe az is belefér, hogy orvosok tájékoztató előadásokat tartanak, amire nagy igény mutatkozik. Az emberek ennél a programnál is csodálkoztak, hogy csak úgy be lehet hozzánk jönni, jegyet sem kell váltani és még mézes kenyeret is ehetnek. Az először a virtuális térben szerveződő közösségből tehát, úgy néz ki, sikerült valós közösséget alakítani.

Eljöhet az az idő, amikor már annyi a feladat és munka, hogy nem tudják önkéntes alapon, csak a szabadidő ráfordításával működtetni a DEKÖR-t?

Persze, olyan központot kell kialakítani, és ezen vagyunk, ahol pályázatokkal, támogatásokkal, ingyenes helyiségbérletekkel, adókedvezményekkel meg tudjuk teremteni a működést. Az elmúlt egy évben két-három ember saját finanszírozásában alakult a rendszer, de most már kell a támogatás, intézményesülni kell, profi főállású dolgozók kellenek.

Vagyis csak bejön a pénz a képbe.

Be kell jöjjön, mert akkorára duzzad, hogy azt már nem lehet koordinálni, valakinek be kell ütni a számítógépbe a tevékenységek és

sem olyan kedvelt a pejoratívan „ingyenmunkának” is hívott önkéntesség. Holott Ausztriában például több tízezer tűzoltó önkéntesen dolgozik...

Valóban így van, mégis azt gondoltuk, pont most kell lerakni az alapjait egy másfajta gondolkodásnak, a külföldi példákhoz képest persze még messze vagyunk. Szeretnénk elérni, hogy az a középosztály, aki adakozni képes, adományozzon, ajánljon fel

szolgáltatások elszámolásához szükséges adatokat, fejleszteni kell az adatbázist. Olyan embereket szeretnénk foglalkoztatni, például hallássérülteket, akik pénzbeli támogatást kapnak azért, hogy dolgozzanak. A társadalomból kirekesztettek, nehéz helyzetbe került társainkon szeretnénk segíteni. Várjuk a kincskeresőket, az önkénteseket, az adományokat, s természetesen minden érdeklődőt a programjainkon.

„A Debreceni Egyetem különösen fontos szerepet játszik vállalatunk életében”

Dr. Szabó László, 2010 óta a Teva Magyarország Zrt. első embere, a Debreceni Orvostudományi Egyetemen végzett vezérigazgatóval az egyetemi éveiről, karrierjének fontosabb állomásairól és a Teva egyetemünkkel való kapcsolatáról beszélgettünk.

■ ÖLVETI LÁSZLÓ

Ön debreceni születésű, a városban nőtt fel, itt tanult, innen indult el orvosi pályája. Hogyan emlékszik vissza az itt eltöltött évekre?

Amikor jelentkeztem a Debreceni Egyetem Orvostudományi Karára, első alkalommal helyhiány miatt elutasítottak, bár a pontszámom meglelt volna. Ekkor a DOTE Idegsebészeti Klinikáján helyezkedtem el, ahol egy évig három műszakban dolgoztam betegápolóként és műtősegédként. Itt nemcsak azt tanultam meg, hogy hogyan kell megvetni egy ágyat, vagy egy injekciót beadni, de azt is, hogy milyen óriási az orvos-beteg kapcsolat szerepe a gyógyításban. Másodjára sikerült maximális pontszámot elérnem, s megkezdhettem tanulmányaimat, hogy egyszer majd sebész lehessenek. Számos példaképem volt az egyetemi évek alatt. Például Antal Miklós, aki ma már az Anatómiai Intézetet vezeti Debrecenben, de akkoriban még fiatal tanársegédként nagyon élvezetesen tanította nekünk az anatómiát. Ez a tárgy volt a legfőbb mumus az első és második évfolyamon, de ő érdekes, élettel teli tantárgyat faragott belőle. Bár nagyon szigorú volt, és magas elvárásokat támasztott velünk szemben, mégis rajongtunk érte, mert életöröm sugárzott minden szavából. Emlékszem például, amikor a kéz középcsontjairól beszélünk, amikkel kapcsolatban már az is nagy kunsztnak számított, ha az ember egyáltalán fel tudta ismerni, hogy ez most pontosan melyik csontocska is, hol is helyezkedik el, mihez is csatlakozik, ő azt a kérdést vetette fel, hogy vajon mi lenne, ha ez vagy az az apró csont nem épp ilyen lenne, és nem épp ott lenne, ahol van. Mi történne akkor az emberi kézzel? Mire lenne képes, és mire nem? Ilyen egyszerű,

de hatásos fogásokkal igazi szellemi kalanddá tette az anatómiát. Hasonlóan tiszteltem és szerettem Paragh György professzor urat, aki akkor még adjunktus volt. Büszke vagyok arra, hogy mai napig tanítványának tekint. És bár az idők során szinte barátokká lettünk, én ma is mesterként tiszteltem. Ő azt tanította, hogy bár lehetnek olyan problémák, amikre momentán nem tudjuk a választ, de akkor is kötelességünk alternatív megoldásokat keresni és proaktívan előre menni mindaddig, amíg rá nem találunk a megoldásra.

A sebészeti pályáját 1993-ban váltotta orvoslátogatói pozícióra, ezután izgalmas évek következtek a karrierjében, ami a fél világban keresztülívelt. Melyek voltak a főbb állomások?

Egy évig orvoslátogatóként, utána marketing területen dolgoztam. Két és fél év után Wales-be küldtek egy évre csoportvezetőnek. Itt keresett meg a vállalat akkori európai HR vezetője, hogy érdekelne-e engem az emberi erőforrás management terület. Azt mondtam neki, hogy nem, mert én az efféle aktakukac dolgokat unalmasnak tartom. Akkor karon fogott, és annyit mondott: „hadd meséljem el neked, hogy mi is a HR valójában”. És elmesélte. Az ő felfogásában a HR nem jelentett mást, mint egy cég stratégiai célkitűzésnek megvalósítását a munkatársakon keresztül. Azt mondta, ez a legjelentősebb erőközpont egy vállalatnál, hiszen nem lehet fontosabb erőforrás, mint maga az ember. Így történt, hogy végül igent mondtam, és elvállaltam egy HR-es állást Dél-Angliában. Utána egy újabb nagyszerű feladatot kaptam: 1999-ben a Lilly ügyvezető igazgatója lettem Új-Zélandon és a Dél-Csendes Óceáni területen. Ez szakmai szempontból nagy kihívásnak számított, mert Új-Zélandon működ-

dött akkor a világ egyik legszigorúbb és legridegebb gyógyszer-támogatási rendszere. Újabb két év múlva Bécsbe kerültem a Lilly közép-kelet európai, afrikai és közel-keleti HR vezetőjeként. Sokat utaztam, érdekes kihívásokkal találkoztam. 2003-ban a Lilly Magyarország élére kerültem. Nehéz, de szép időszak volt, és legalább itthon lehettem. Mái büszke vagyok arra, hogy 2007-re a Lillyt sikerült Közép-Kelet Európa legjobb vállalatává tenni, elnyertük a Hewitt Legjobb Munkahely díját. De nem sokáig örülhettem a sikernek, mert 2007-ben már az USA-ban ajánlottak fel egy állást. Itt a kutatás-fejlesztés globális HR vezetője lettem. Amerika után Kína következett, ahol a Lilly emberi erőforrásért felelős elnökhelyettese lettem. Itt ért az a telefonhívás is, ami egy újabb hazai munka lehetőségét rejtette. Egy nagy múltú, és nagy jövőjű cégről van szó, ami miatt talán egy nemzetközi karriert is érdemes lehet feladni.

Több mint három éve a Teva Magyarország Zrt. vezérigazgatója, a cég 1993 óta van jelen a magyar gazdaságban, jelenleg mintegy 3500 embert foglalkoztat. Az Ön által vezetett vállalat rendelkezik a legnagyobb gyógyszer portfólióval, amelynek köszönhetően minden hetedik beteg Magyarországon Teva gyógyszer segítségével gyógyul. Mit kell tudnunk még a Teváról?

Szinte minden, nagy népegészségügyi problémának számító terápiás területen jelen vagyunk, világszínvonalú, többségében hazánkban készülő gyógyszerrel segítjük a magyar orvosok gyógyító munkáját. Nagyon büszkék vagyunk hazai gyártásunk teljesítményére és kiváló minőségére is. Évek óta egyetlen minőségi kifogás sem érkezett Teva készítményre. Debrecenben a világ egyik legnagyobb tablettázó és csomagoló, Gödöllőn pedig a világ egyik legmodernebb steril készítményeket gyártó üzemét működtetjük. Előbbi évente kb. tíz milliárd tablettát készít el, utóbbi a kapacitás teljes kihasználásával akár kétszáz millió egység steril készítményt is tud gyártani évente, így a magyar betegek ellátása mellett a világ több mint negyven országában gyógyítanak hazánkban készülő Teva gyógyszerekkel. Nagykereskedelmi tevékenységünkön keresztül a magyar kórházak és patikák fontos partnerei vagyunk, segítjük eredményes működésüket. Elmondhatjuk, hogy a magyar betegek és a hazai egészségügy mellett az egész magyar nemzetgazdaság egészségéért is igyekszünk sokat tenni. A Teva az elmúlt több mint másfél évtizedben mintegy háromszáz milliárd forintot ruházott be a hazai gyártás fejlesztésébe, kutatás-fejlesztésbe és munkahelyek teremtésébe. Közvetlenül mintegy 3500 embernek adunk munkát, hazai beszállító partnereinken keresztül 10.000 ember megélhetését biztosítjuk. Jelentős export tevékenységünk pedig az ország pozitív kereskedelmi mérlegéhez járul hozzá. Vállalatunk az iparágban az elsők között fordított jelentős figyelmet társadalmi szerepvállalására. Büszkék vagyunk arra, hogy támogatóként szerepet vállalunk a magyar sport, a kultúra és az oktatás fenntartásában és fejlesztésében. Hiszünk abban, hogy egy gyógyszergyártó szerepvállalása nem kizárólag abban áll, hogy kifejleszti és a betegekhez eljuttatja hatékony készítményeit, hanem aktívan részt vesz a nemzet egészségének fejlesztésében is. A sport a prevenció egyik legkiválóbb eszköze. A sportolók példamutatása sokak számára hozhatja közel a mozgás szeretetét, az egészséggel való

törődés fontosságát. A kultúra pedig olyan „lelki táplálék”, amely szintén hozzájárul ahhoz, hogy egészségesen és jó életminőségben tölthessük mindennapjainkat.

Idén májusban stratégiai együttműködési megállapodást kötött Magyarország Kormánya és a Teva Magyarország Zrt. Mi a jelentősége ennek az együttműködésnek?

Az együttműködésnek szimbolikusan és gazdasági szempontból is jelentős szerepe van. Elsősorban elismerése annak a munkának, amit a Teva a magyar betegekért, egészségügyért és az ország gazdaságáért végez. Gazdasági oldalról pedig abban segíthet például, hogy a Magyarországon gyártó és kutató-fejlesztő vállalatok számára továbbra is elérhető legyen, hogy K+F költségeik egy részét leírassák az iparági különadókból. Az adókedvezmény mellett Magyarország Kormánya például az Új Magyarország Terv keretében támogatja a fejlesztéseket és a munkahelyteremtést.

A stratégiai megállapodás mellett két, rendkívül megtisztelő elismerésben is részesültünk. A Nemzetgazdasági Minisztériumtól elsőként vehettük át a „Hónap beruházója” díjat, valamint a hazai betegellátásban végzett munkánkért és társadalmi szerepvállalásunkért megkaptam a Magyar Köztársaság Arany Érdemkeresztjét.

Sok éve sikeres a Teva és a Debreceni Egyetem közötti kapcsolat. Hogyan látja a közös munkát az egyetemünkkel?

A Debreceni Egyetem különösen fontos szerepet játszik vállalatunk életében és személyesen engem is sok kedves emlék, régi barátság köt az intézményhez. Európában a debreceni gyáregységünk elsőként hozott létre kihelyezett gyógyszer-

gyártási technológiai tanszéket, amely nagyon hasznos segítséget nyújt abban, hogy a hallgatók gyakorlati tapasztalatot szerezzenek, megismerjék az iparágat. Ösztöndíj programot is biztosítunk a tehetséges vegyész, gyógyszerészhallgatóknak. Célunk, hogy olyan életpályát tudjunk számukra ajánlani, amely elég vonzó ahhoz, hogy tudásukat, tehetségüket Magyarországon kamatoztassák. Az egyetemi klinika a Teva készítmények használata szempontjából is fontos partnerünk, továbbá egy olyan szakmai központ, amely az egész hazai gyógyításban különleges szereppel bír.

A DEJa vu magazint végzősök is kapják a diplomájuk mellé. Milyen tanácsot tudna adni a munkaerőpiacra frissen kilépőknek?

Mindenképpen figyeljenek arra, hogy az elsajátított tudást minél jobban át tudják ültetni a gyakorlatba. Legyenek nyitottak az új dolgok iránt és elég bátrak ahhoz, hogy ötleteiket megvalósítsák. A mai világban különösen igaz, ami tegnap jó volt, nem biztos, hogy holnap is jó lesz és szinte biztosan elavulttá válik holnapután. Így folyamatosan képezzék magukat, törekedjenek új ismeretek megszerzésére, együttműködésre más szakemberekkel. Ne féljenek visszajelzést adni tapasztaltabb kollégáiknak és főnökeiknek, mert egy „friss szempár” sokszor többet vagy másképp lát, mint a rutinos szakemberek. Mindenekelőtt pedig legyenek büszkék arra, hogy egy olyan intézmény diplomáját szerezték meg, amely az országon belül és azon túl is rendkívül elismert, szakmai munkájukkal pedig öregbítsék tovább az egyetem hírnevét.

„Probléma nincs, csak megoldás”

Puja Marianna az OTP Travel – Silver Utazási Iroda területi igazgatója és a Főnix Inkubátorház és Üzleti Központ ügyvezető igazgatója – sikeres üzletasszony, a munkája iránt elhivatott nő, igazi példakép-alkat. A debreceni agráron diplomázott a kilencvenes évek elején, majd a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem Posztgraduális Karán tanult. A rendszerváltás utáni bizonytalan időszakban debreceni tanulmányait befejezve rögtön saját vállalkozást indított. Lelkesedése azóta sem csökkent és ma ugyanúgy hisz a minőségi egyetemi képzés fontosságában, mint tette friss diplomásként.

■ KOVÁCS DOROTTYA

Egyetem után rögtön vállalkozásba kezdeni, ez nem mindenkinek menne...

Amikor az agráron diplomáztunk, az épp a rendszerváltás ideje volt. Az új helyzetben legtöbbünknek valamilyen induló vállalkozással vagy más szakterületet választva kellett belevágni az életbe, mert a termelőszövetkezetek, ahol korábban az agrárosok rendszerint el tudtak helyezkedni, megszűntek. Én már akkor is inkább ökonomiai beállítottságú voltam, és mivel volt akkoriban egy kamatmentes kölcsön pályakezdők számára kifejezetten induló vállalkozásokhoz, ezt ki is használtam. Ezzel és családi támogatással sikerült megalapítani az első vállalkozásomat. Többnyire agrár-termékek külkereskedelmével indultunk, majd rendezvény- és utazásszervezéssel foglalkoztunk. Utolsó évesként tizennégy diáktársammal együtt lehetőségünk volt kimenni Kubába, akkoriban engem ennek az útnak az élménye is erősen motivált. Az ingatlanhasznosítási és vállalkozásfejlesztési üzletág kialakításához pedig több meghatározó szakmai impulzuson túl egyfajta előre vivő intuitív energiára, ugyanakkor számszakilag racionális megközelítésre is szükség volt.

A rendszerváltás időszaka tehát egyfajta pozitív kényszer is volt, hogy az ember bele merjen vágni az álmai megvalósításába?

A helyzetnek valóban komoly motiváló szerepe volt. De ahhoz, hogy az ember elinduljon egy ilyen úton és felépítsen két vállalkozást, mindenképp szükséges egyfajta belső inspiráció. Ez az inspiráció bennem igazából mindig is megvolt, ráadásul családi példák is voltak előttem, hiszen Édesapám is vállalkozásba kezdett annak idején. Én tehát ezt egy pillanatig sem fogtam fel kényszerhelyzetként, kellő lendülettel és kitartással láttam neki az ötleteim megvalósításának. A vállalkozásom beindításával párhuzamosan a Budapesti Közgazdaságtudományi Egyetem levelezőseként tanultam, ahol éreztem, hogy mennyire jó alapot jelentett a debreceni agrár, hisz megadta a pozitív faktorokat. A volt egyetemi társaim közül többen is jó eredménnyel végeztünk a posztgraduális képzésen. Nagyon jó barátságok is kötődtek itt, amelyeket maig ápolunk.

Az senkinek nem kérdés, hogy az egyetem felkészít a tudományos életre. De mennyiben készít fel az üzleti életre?

Az én tapasztalataim azt mutatják, hogy felkészít mind a gyakorlati mind az üzleti életre. Az egyetem képessé tesz az innovatív gondolkodásra, és emellett olyan alapértékeket ad át, amelyek mentén sikeresen lehet a piacon működni.

Interjútatásnál, amikor alkalmazottakat keres, ön is ezeket az értékeket keresi?

Igen, amikor megfelelő munkatársat keresünk egy bizonyos pozícióba, akkor a végzettsége és a nyelvvizsgái mellett éppen ezt az innovatív szemléletet, pozitív hozzáállást keressük. A visszajelzések alapján mindkét üzletágban úgy látjuk, hogy ez az, amire az ügyfeleknek – a komplex és megbízható tudás mellett – elsősorban szükségük van. Egyébként kollégáim többsége diplomás, ami ezekben a szakmákban azért nem magától értetődő és nem annyira elterjedt.

Őn is említette már a kapcsolattartást és én is úgy tudom, hogy az agráron tényleg nagy hagyománya van az évfolyam-találkozóknak, és az itteni öregdiákok aktívan ápolják a kapcsolatot egymással és az alma materrel is.

Igen, ez így van. Én magam is folyamatosan együttműködöm az egyetemmel, de az évfolyamtársakkal is tartom a kapcsolatot. Akkoriban egy összetartó közösség alakult ki, több mint két évtized távlatából nézve is.

És mi az, ami miatt Ön személy szerint fontosnak tartja ezt a fajta szoros kapcsolattartást a volt diáktársakkal és az egyetemmel?

Úgy gondolom, hogy a legfontosabb értékek a különböző generációk együttműködése során adhatóak át igazán. Jómagam is sok mindent kaptam az előttem járóktól és hiszem, hogy amit tőlük megtanultam, azt most képes vagyok továbbadni az utánunk jövőeknek. Legalább is mindent megteszek azért, hogy ez sikerüljön és hosszú távon fenntartható legyen ez az értékrend. Az idén érettségiző Fiam generációja érezhetően igényli is már ezt a támogató irányítást. A volt diáktársakkal pedig többen a mai napig számíthatunk egymásra akár egy jóízű beszélgetés erejéig, akár egy közös munka sikerét megosztva.

Az Ön számára is az egyetemi évek jelentették a legszebb éveket?

Abszolút. Nagyon meghatározóak ezek az évek. Nemcsak azért, mert egyetemistának lenni annyira „buli”, bár valóban a legfelhőtlenebb évei az embernek. Amíg diákok vagyunk, addig nem is igazán tudjuk, csak tíz-húsz-harminc év távlatában fogalmazódik meg bennünk, hogy mit is kaptunk ezektől az évektől az örömteli élményeken túl. Meggyőződésem, hogy a pozitív világszemléletre, valamint a közös értékrend mentén kialakuló összetartásra, kapcsolati tőkére és támogatásra a mai hallgatóknak is ugyanúgy szükségük van, mint akkoriban nekünk volt. Az egyetemek alumni közösségei is ezeknek a kapcsolatoknak és közös értékeknek a megőrzésén dolgoznak.

gei is ezeknek a kapcsolatoknak és közös értékeknek a megőrzésén dolgoznak.

Mivel ennyire aktívan tartja a kapcsolatot az egyetemmel, mi a véleménye arról, hogy a ma működő alumni közösségeknek mintha egyre nehezebb dolga lenne, hiszen én úgy látom, hogy a mai egyetemi közösségek már nem annyira közösséggé működnek!?

Azt látom én is, hogy ma már kevésbé összetartóak az egyetemisták, de sajnos ez az egész társadalomra jellemző. Annak idején kevesebben voltunk egy évfolyamban, talán ezért volt könnyebb összetartónak lenni. Ebben a rohanó világban valóban nem figyelünk egymásra eléggé, pedig biztos vagyok benne, ha egy kicsit egymás felé fordulnánk, akkor kiegyensúlyozottabb lenne mindnyájunk élete. Nem lehetetlen a kettőt összeegyeztetni: lehet a mai életritmust követve haladni, és közben néha rámosolyogni azokra, akik velünk egy irányba tartanak.

Üzletvezetőként mit gondol az élethosszig tartó tanulás eszményéről? Van egyáltalán ideje az embernek ebben a rohanó világban folyamatosan tanulnia és képeznie magát?

Ebben a mai rendkívül változó világban nem is lehet másképpen érvényesülni. Aki ma nem tud együtt változni a világgal és nem képzi az új igényeknek megfelelően magát, az lemarad. Ez a tanulás persze nem újabb és újabb diplomák halmozását jelenti, hanem rövidebb távú, célirányos képzésekre gondolok, amilyeneken egyébként az én kolleganőim is rendszeresen részt vesznek. Az up-to-date tudás ma a minőségi szolgáltatás egyik alapköve.

Felelős pozícióban lenni, mint amilyenben Ön is van, mindenképp kecsegtető, viszont a nevében is benne van, hogy felelősséggel is jár. Ennek a felelősségnek a terhére vagy a munkája szeretetét érzi erősebben, amikor reggelente bemegy dolgozni?

Úgy vélem nem számít, hogy az embernek egy csapaton belül milyen pozíciója van – beosztott, középvezető vagy felsővezető – a saját felelősségét mindenkinek éreznie kell, ha helyt szeretne állni a munkájában. Ezt pedig meg kell tanulnunk a helyén kezelni. A felelősségeim terhe ellenére nap mint nap nyitottan, hitelesül teszem a dolgom. Az én munkafilozófiám az, hogy „probléma nincs, csak megoldás”. Ebben a szellemben igyekszünk minden ügyet és kérést kezelni. A mi munkánkban az a gyönyörű, hogy az ügyfeleink mindezt bizalmukkal viszonyozzák!

Ütős együttes Debrecenből – nemzetközi porondon

A debreceni gyökerű Talamba ütőegyüttes tagjai miután elvégezték az egyetemet, saját próbatermet és hangszerparkot alakítottak ki, hét éve már gödöllői zenekarként működnek, de városunkba mindig szívesen jönnek vissza koncertezni, újabban Horgas Eszterrel játszanak – a Zeneművészeti Kar éves nagyrendezvényére, az Éjféli koncertre pedig nézőként járnak vissza újra átélni az egyetemi hangulatot.

■ SZABÓ LÁSZLÓ

„Ha újra kellene kezdenem, valószínűleg ugyanazt csinálnám, mint most, holott voltak komoly nehézségeink. Amikor lediplomáztunk, nulláról kellett felépítenünk újra magunkat, mert addig a Zeneművészeti Kar hangszereit használtuk, melyek természetesen visszaszálltak az éppen aktuális hallgatókra. Minden forintunkat, amit koncertekből, bármiből kerestünk, raktuk félre, hiszen hangszerparkot kellett építenünk, az elején ez adta ki a legtöbb időt. Majd utána rájöttünk, hogy A-ból B-be el is kell juttatni a hangszereket, autót kell bérelni vagy vásárolni, olyat ráadásul, ami elbírja őket súlyban és térfogatban egyaránt. Ezek után az általunk összeállított műsort el is kellett adni, ami megint nem egyszerű, ugyanis kevés pénz van manapság a kultúrában” – emlékszik vissza az indulás, önálló sodás körüli időkre Zombor Levente zenekarvezető, hazánk legsikeresebb ütőegyüttesének művésze.

A siker nem maradt el, itthon a Művészetek Palotája, a Kölcsey Központ és a Kodály Központ egyaránt adott már otthont Talamba-koncerteknek, de hívják őket Moszkvába, Mexikóba és Japánba, játszottak Belgiumban, Hollandiában és Szentpétervá-

ron. A debreceni indulásra a mai napig büszke zenekart Gödöllő városa fogadta be, ott próbálnak és onnan járkál az országot, világot. „Meg kell köszönjük a városnak, hogy helyet adott nekünk és ilyen nehéz gazdasági helyzetben is segíti a munkánkat. Európai szintű, 140 m²-es próbatermet építettek nekünk már a közös munka elején – teljes infrastruktúrával és raktárral a hangszereink számára. Gödöllő az országnak olyan értelmében a közepe, hogy minden egyforma távolságra van: ha régebben Debrecenből mentünk Nagykanizsára koncertezni, egy élet kellett, hogy odajussunk a hangszereinkkel” - mondja Levente, aki azt üzeni a jövő zenészeinek, hogy már az egyetemen tegyenek szert azokra a menedzsment alapokra, amikkel jó szervezővé, saját maguk és zenekaraik menedzsereivé válhatnak.

De hiába a gödöllői lét, Debrecenből, az alma matertől elszakadni nem lehet, a mindig jókedvű Talamba tagjaiban a Zeneművészeti Karon töltött évek, a debreceni koncertek és élmények elevenen élnek, valahol egy kicsit mindig is debreceni zenekar, a Debreceni Egyetem kiválósága marad a csapat.

Talamba Ütőegyüttes

Grünvald László, Szitha Miklós, V. Nagy Tamás és Zombor Levente Artisjus - díjas ütőhangszeres művészek, a Szentpétervári I. Nemzetközi Crossover Kamarazenei Verseny különdíjasa a hazai ismert művészeknél túl közös koncertet adtak olyan külföldi sztárokkal, mint Rhoda Scott - a mezítlábas orgonista, Jacques Loussier - jazz zongorista és az orosz Terem Quartet. A különböző zenei stílusok között otthonosan mozognak, emellett gyakran alkalmazzák a zenei humor eszköztárát. Koncertjeik során bejárják a zene világát térben és időben. Fontos számukra, hogy sok saját szerzeményt játszanak, amelyek gyakran idézik különböző népek zenéjét a magyar népdaloktól kezdve a balkán dallamokon át az afrikai ritmusokig, máskor viszont darabjaik a komolyzenében gyökereznek.

Grünvald László

Az ütőhangszeres diplomám mellett a Debrecenben egyedülálló fúvós karnagyi képzést is elvégeztem, nagy-nagy szerencsémre pont abban találtam meg a Talamba mellett az életemet kitöltő elfoglaltságot: a szentendrei honvédségi koncert fúvószenekar helyettes karmestere vagyok, hadnagyi rangban. Sokat tanultam Fejes Marci bácsitól és hálával gondolok vissza Szabó István tanár úrra, akinek engedélyével készíthettem átiratokat és komponálhattam – a mai napig ugyanis egyik komponistája vagyok a Talambának.

Szitha Miklós

Ikerlányaim Debrecenben születtek, már csak emiatt a családi kötődés miatt is a cívisvárost tartom egyik otthonomnak. Annál is inkább, mivel a mai napig van lakásom Debrecenben, Gödöllőn albertben élek. Érdekesen alakult az élet, hiszen a Talamba költözése előtt pár hónappal lettem lakástulajdonos, pont mire elkezdhettem volna ott az életem, fogta magát az együttes és várost váltott.

V. Nagy Tamás

A mai napig visszajárok Debrecenbe, a Zeneművészeit Karra, mivel rengeteg barátságot ápolok azokkal, akikkel még az egyetemi éveim alatt sodort össze az élet. A gólyatáborok, hallgatói rendezvények szervezésében mindig örömmel vettem részt, amikor van időm, még manapság is ellátogatok ezekre, visszahúz a szívem a Debreceni Egyetemre.

Zombor Levente

Ha tehetem, és a körülmények engedik, mindig visszajövünk Debrecenbe, jó kapcsolatot ápolunk a rendezvényszervezőkkel, ezúttal is nagy öröm volt számunkra, hogy Horgas Eszterrel felléphettünk egy csodálatos adventi koncert keretében a Kölcsey Központban. A Talamba jövőre 15 éves lesz, amit szeretnénk jubileumi koncertekkel is megünnepelni. Nagyon boldoggá tenne, ha ez a Zeneművészeti Kar Liszt termében történhetne.

Tudományos utánpótlás

A kisfiúk arra a kérdésre: – Mi leszel, ha nagy leszel? – mindig készek a válasszal: mozdonyvezető, tűzoltó, pilóta... De vajon mit választ hivatásul egy lány? Takács Timea biológus-ökológus szakirányon 2009-ben szerzett diplomát a Debreceni Egyetemen, ahol most az Állattudományi, Biotechnológiai és Természetvédelmi Intézet harmadéves PhD hallgatója. A végzés és a doktori képzés közötti kitérő után mostanra már eldöntötte: a kutatás lesz az élete.

■ BÉRES ZSUZSA

Már a felvételinél eldőlt a pályaválasztás?

A gimnáziumban még úgy gondoltam, orvos szeretnék lenni. Azt ugyan pontosan nem tudtam, milyen területen, de úgy képzeltem, gyógyítani fogok. Így az orvosi egyetemet is megjelöltem, amikor felvételiztem, de végül biológusnak vettem fel, ami akkor elég roszszul érintett, de mostanra már egyáltalán nem bánom. Úgy érzem, a későbbi elhelyezkedést tekintve több lehetőség közül választhatok biológusként, mint orvosként.

Végzés után egyenes út vezetett a PhD képzésbe?

Nem igazán, volt egy kis – két éves – kitérő, amiről persze később bebizonyosodott: nem volt felesleges időtöltés. Természetesen a végzés után a diplomámnak megfelelő munkakörben szerettem volna elhelyezkedni, de szembesültem azzal, hogy a nagy multi cégek nem sokra mennek egy ökológussal. Ha egy nemzeti parkot választok, az szinte csak terepmunkát jelentett volna, ha pedig laboratóriumban vállalom munkát, marad az örökös bezártság. Én pedig azt szerettem volna, ha ez a kettő nem zárja ki egymást. Végül pultosként helyezkedtem el egy debreceni étteremben. A betervezett néhány hónapból végül két év lett.

Aztán a húgom, aki utánam két évvel szerzett diplomát úgy döntött: az egyetemen marad mint doktorandusz. Természetesen segítettem a témakeresésben, amibe annyira belemélyedtem, hogy én is találtam engem érdeklő témát, az élelmiszertudományt. Mostanra már harmadik éve „erősítem” az Agrár- és Gazdálkodástudományok Centruma Hankóczy Jenő Növénytermesztési, Kertészeti és Élelmiszertudományok Doktori Iskola Prokisch József vezette kutatócsoportját.

A doktori témám a nanoszélén tartalmú takarmányok, élelmiszerek és a mérgező anyagok (nehézfémek és mikotoxinok) kölcsönhatásának vizsgálata állatkísérletekben. Erre a nyomelemre szüksége

van az emberi szervezetnek, viszont szélsőséges esetben súlyos betegségeket okozhat. A nanoszélén viszont nem mérgez és nem adagolható túl.

Mi a kutatás gyakorlati haszna?

A mi laborunkban zajlik – többek között – a funkcionális élelmiszerek fejlesztése, amelyek az egészség megőrzésében játszanak fontos szerepet, de különböző betegségek kezelésében is segíthetnek. A cél az, hogy ne feltétlenül gyógyszereket kapkodjunk be a betegségek gyógyítására vagy kezelésére, hanem már a táplálkozásunkkal is elősegítsük, hogy egészségesek maradjunk, vagy a már meglévő betegségeinkből felgyógyulhassunk.

Innen a vonzalom az I-Bolthoz és termékeihez?

Az I-Boltban a laboratórium, illetve a hozzánk kapcsolódó kutatócsoportok forgalomba hozzák „kutatási eredményeiket”, vagyis olyan élelmiszereket, amelyek bizonyítottan egészségesek. Természetesen az egészséges életmódról, táplálkozásról szinte mindenkinek más és más az elképzelése, véleménye. Egy biztos, sokan nem tudják, mi az, amit ehetünk, ihatunk. Együnk vagy ne együnk zsírosat, mennyi tojás fogyasztása az egészséges, és persze az örök téma a vaj-margarin kérdés. Egy kis utána olvasással azért ki lehet deríteni, hogy lehet és kell változtatni étkezni ahhoz, hogy az ember egészséges maradjon.

Jó esetben három év alatt megszerezhető a fokozat, de mi lesz, ha megint jön egy kitérő?

Ettől nem félek, hiszen utólag visszagondolva arra a két évre, amíg nem szakmán belül dolgoztam, nagyon sok tapasztalatot szereztem. Talán emiatt tudom még jobban értékelni a mostani munkámat, bár időnként néha ez is több mint napi 8 óra elfoglaltság. Volt már a klinikával együtt olyan élelmiszervizsgálatunk, amikor 120

embernek két héten keresztül heti három alkalommal készítettünk ebédet.

Végzés után hogyan tovább? Itthon vagy külföldön?

Vágyaim vannak, határozott elképzelésem kevésbé. Ha egy lehetőségem lesz, szeretnék az egyetemen maradni ugyanebben a kutatócsoportban, hogy folytathassam a megkezdett munkát. Kacsintgathatok az üzleti élet felé is, hiszen a kutatásokat hasznosítani kell, hogy kézzelfogható, ha nem is anyagi eredménye legyen.

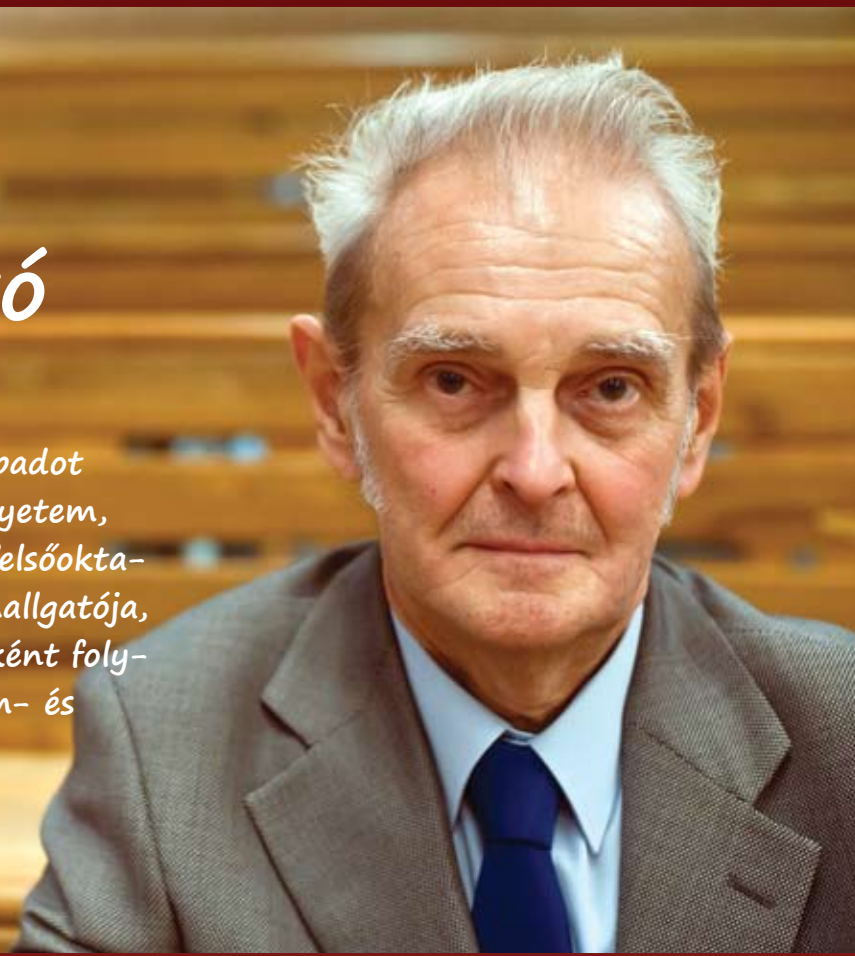
Minket a testvéremmel egyedül nevel édesanyám, és annak idején, amikor egyetemet választottunk, annyit mondott: Debrecen egyetemváros, más idején tanulni, akkor mi is megtalálhatjuk itt a számításunkat. Nincs ez másként most sem. A PhD alatt mindenképpen szeretnék majd külföldre menni vendégkutatóként, és attól sem zárkozom el, hogy huzamosabb ideig más országban éljek, dolgozzak. Bár szerintem, ha valaki itthon nem találja meg a számítását, annak kár külföldre menekülnie, mert ott sem fog tudni boldogulni.

Mint minden pedagógust, engem is örömmel tölt el, amikor egykori tanítványunk sikerét látjuk. Ilyenkor én is azt érzem, megérte. Amikor még az általános iskolában írni-olvasni-számolni tanítottalak, nem gondoltam, hogy egyszer majd mint doktoranduszhallgató leszel a beszélgetőtársam. Utóiratként csak ennyit: most is, mint akkor, megérdemled az ötöst. Csak így tovább! Ez is sikerülni fog. (Zsuzsa néni)

Örökifjú joghallgató

74 évesen koptatja az iskolapadot Orosz Zoltán, a Debreceni Egyetem, és talán az ország valamennyi felsőoktatási intézményének legidősebb hallgatója, aki jelenleg negyedéves levelezőként folytatja tanulmányait az Állam- és Jogtudományi Karon.

■ BÉRES ZSUZSA

Mi indította arra, hogy megszerezze a harmadik diplomáját?

Ötven évvel ezelőtt szereztem meg a gépészmérnöki, majd azt követően 10-15 év múlva a mérnök-közgazdász okleveletem, mindkettőt a Miskolci Műszaki Egyetemen. De közben mindennapi munkám során - gyárfőmérnöki, majd magasabb beosztásban - rengeteg olyan kérdéssel találkoztam, ami szinte rákényszerített arra, hogy a legalapvetőbb területeken pontosan megismerjem a polgári jogot, a munka, esetenként még akár a büntetőjogot is. Így amikor lehetőségem adódott, hogy a jogi ismereteimet rendszerbe foglalva is megismerhessem, jelentkeztem az Állam- és Jogtudományi Karra.

Hogyan fogadják a gyermekei, amikor megkérdezik: nagypapa tudnál vigyázni az unokákra? És azt a választ kapják, hogy most nem, mert hétvégén konzultációm lesz az egyetemen.

Nehezen, de megértéssel fogadják. Egyetemi hallgatónak lenni valóban sok elfoglaltságot jelent, de mint nagyszülőnek, szülőnek családi kötelezettségeim is vannak. Amiben tudok – elsősorban elvi tanácsadásban – segítséget nyújtok. Mindkét unokám általános iskolás, a lányom és a fiam is felsőfokú végzettséggel rendelkezik, egyikük a bankszektorban, a másik a kereskedelemben dolgozik, mindketten vezető beosztásban. Ők is tudják, mit jelent egyetemistának lenni. Feleségem, akivel 46 éve vagyunk házasok, krónikus beteg, akiről körültekintően gondoskodom és ápolom, ő is támogat tanulmányaimban.

Mennyire lepődtek meg az egyetemi csoporttársak, amikor egy olyan korú úr ült be melléjük a padba, akinek elméletileg inkább a katedrán lenne a helye?

Szerintem teljesen természetes, hogy valaki az én koromban még tanul, és bár számukra kezdetben furcsának tűnhetett egy náluk

lényegesen idősebb csoporttárs, azt hiszem, sikerült jó kapcsolatot kialakítani. Természetesen nem élek vissza azzal a tudástöbblettel, amivel a tapasztalatom alapján rendelkezem, hiszen bizonyos kérdésekben nyugodtabban, higgadtabban tudom a dolgokat megvizsgálni, így inkább segítek nekik egy-egy problémásabb helyzetben.

A tanárokkal szemben előnyt jelent, hogy tudják, mégiscsak egy kétdiplomás hallgató ül velük szemben a padban?

A kartól minden segítséget megkapok, egyéni vizsgarenddel rendelkezem, ami az időm rugalmasabb és egyéni beosztását teszi lehetővé. Minden tanszéken megfelelő segítséget kapok, de én is mindent elkövetek, hogy a követelményeknek előírás szerint eleget tegyek.

Jelenleg negyedéves. Még van bő másfél év a diploma megszerzéséig. Hogyan tudja megőrizni mind a szellemi, mind a mentális frissességét?

Elsősorban szakirányú az érdeklődésem, tehát inkább jogi és persze még mindig nagyon sok műszaki szakirodalmat olvasok, képzem és szinten tartom magamat. Sok a kötelező irodalom, ami a tanulmányokhoz tartozik, de itt is elsősorban olyan témákat szeretek vizsgálni, megoldani, ami az eredeti szakmámmal is összefügg.

A szellemi tornáról már ejtettünk szót, de fizikálisan hogyan tartja karban magát?

Az alapvető, hogy dohányzásról és alkoholoról szó nem lehet, emellett a mozgásomat is szinten kell tartani, ami biztosítja a fizikai erőnlétemet ahhoz, hogy minden feladatomat el tudjam látni. Teniszezek, kerékpározok, és emellett még hivatásos jégkorong

versenybíró is vagyok. Utóbbit az egyetem elkezdésekor befejeztem, ugyanis ez télen a versenyszezonban már túl nagy terhelést jelentett. Nem fizikailag, csak nehéz lett volna a versenynaptárt összehangolni a konzultációs vagy vizsgarenddel.

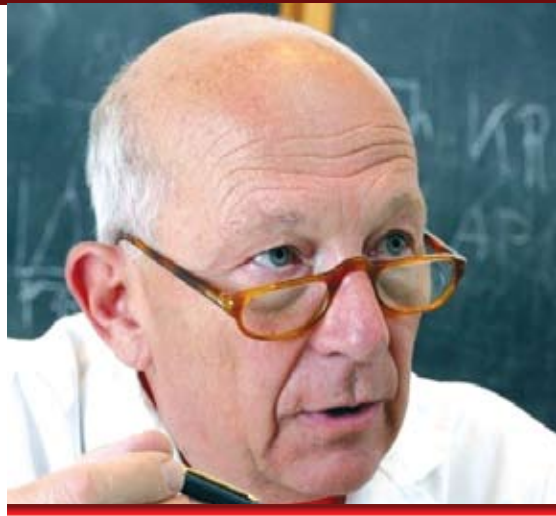
Nem öncélúan tanul, hiszen konkrét elképzelései vannak a végzést követően. Úgy tudom, bíróként szeretne dolgozni.

Úgy vélem, nem egyszer azért húzódnak el akár évekig a bírósági eljárások, mert a jogi végzettségű bírák nem látnak bele a szakvélemények megalapozottságába, vagy nem tudják a szakértői véleményt értékelni. Esetleg egy-egy kiemelt ügyben akár eltérő szakvélemények is születhetnek. Ilyenkor arra kényszerül a bíró, hogy valamelyik állásfoglalást elismerje. Ilyen helyzetekben tudnám én a munkát segíteni, ha bíróként dönthetnék olyan ügyekben, ahol felhasználhatnám a műszaki szaktudásomat is.

Nincs jogi akadálya annak, hogy aktív bíróként dolgozzon?

Ahhoz, hogy valaki ebben az életkorban a top-on legyen, olyan életmódot kell folytatnia, hogy a teljesítőképességét szinten tartsa. A jelenlegi egészségi állapotom alapján én egy 15 évvel fiatalabb munkaerő átlagos teljesítőképességét tudom biztosítani az életkoromból, diplomáimból adódó tapasztalatokkal együtt. Mindezt együttesen tudnám jogi területen az igazságszolgáltatás érdekében hasznosítani. Mindenképpen dolgozni szeretnék a diploma megszerzése után, és nem is lennék igazi joghallgató, ha nem néztem volna utána, milyen lehetőségeim lesznek az elhelyezkedésre. Munkavállalásomat engedélyezheti szakminiszter, de amennyiben ez meghaladja az ő hatáskörét, akkor a köztársasági elnökhöz fogok fordulni. Addig is készülök a félévi vizsgaimra.

Az igazságügyi orvosszakértőnek nincs joga tévedni

Egyedi név az övék, mely orvosi körökben nagyon jól cseng. Atyai nagybátyja, Krompecher Ödön nemzetközileg elismert pathológus, édesapja, Krompecher István világhíres anatómus és szövettanász volt, három évtizeden keresztül meghatározó egyénisége a debreceni klinikának, iskolateremtője az egyetemen folyó anatómia oktatásnak – annak színével és fonákjával együtt. Interjúalanyomnak eleinte csak a főnök jutott, ő nem futhatott be itthon karriert – így lett Lausanne-ban igazságügyi orvosszakértő professzor. Krompecher Tamással a család egykori lakhelyén, a Kenézy-villában beszélgettünk.

■ LÁNCZI LEVENTE

A Krompecher név orvosi körökben hagyományokkal bír. Bemutatná a családot?

Tudtunkkal ezt a nevet csak a mi családuk viseli. A család gyökerei a 13. századig vezethetők vissza, egy kis német hercegségbe. A jelenlegi Lengyelország területén talált rá Krompecher Ödön, a híres pathológus, aki édesapám nagybátyja volt. Ő írta le a család történetét 1926-ban. Széleskörű nemzetközi kapcsolatai lehetővé tették számára, hogy irattárakban kutathasson, így találta meg családuk őseit. Később a Tátraalján éltek ősünk, a poprádi temetőben 77 Krompecher sírja volt található. Dédapám vörös sipkás honvéd volt, egy szót se tudott magyarul, de Damjanich seregében harcolt, és a XIX. század végén ezért obsitot is kapott. Nagypám Pesten állatorvosit végzett, Pestre költöztek, és így apám már Pesten született.

Ezek után az édesapjának, Krompecher Istvánnak egyenes útja vezetett az orvosi egyetemre?

Igen, ő orvos lett és Heidelbergben volt professzor a '30-as évek végén. Egy nap közölték vele, hogy a Führer meglátogatja az egyetemet, és őt, mint az anyaállamhoz „későn visszatérőt”, kitüntetik. Apám erre azt mondta: nem. Vett egy bőröndöt, hóna alá csapta a lányát és feleségét, majd visszajött Budapestre. Nem volt hajlandó a Führer politikáját követni. Általában a gyerekek eléggé kritikusak a szüleikkel szemben, de apámat ezért csodálom, mert 1939-ben nemet mondott a Führernek. Az ő furcsa természete később is visszaütött, mert a kommunizmusra is azt mondta, hogy nem, és ezt nem jó szemmel nézték. Apám proletár volt – ezt egy előadásán mondta. De mi is a proletár? Semmilyen vagyona, földi java, birtoka nincs, csak a tudása, a munkaereje, amit bérbe ad. Apám ennek megfelelt. Neki a tudomány volt az egyetlen, amit birtokolt, és amikor ezt megcsúfolták, akkor azt mondta: nem.

Őn 1940-ben született Budapesten. Az édesapja a '40-es években elég sokfelé dolgozott. Milyen volt akkoriban az életük?

1940-44-ig ő a Kolozsvári Egyetem tanára volt és a családdal együtt ott telepedtünk le. Aztán Erdély elment, mi visszajöttünk: apám a tihanyi biológiai kutatóintézetbe került és körorvosként is működött. 1947-ben meghívták korábbi munkahelyére, amit közben áttettek Marosvásárhelyre. Két évig oktatott ott, majd nehéz körülmények között jött el. Amikor Romániában bekövetkezett a fordulat éve, a határokat lezárták. Lélek az ajtón se ki, se be. Apámnak egész családja Tihanyban volt, ezért ő éhségsztrájkot kezdett. Több hetes éhségsztrájk után hazaengedték, de olyan állapotban volt, hogy a felesége nem ismerte meg a vasútállomáson! Egy magát vonszoló aggastyán lett. Aztán helyre jött, 1950-ben kinevezték Debrecenbe professzornak. Hetven valahány éves korában azt írta a naplójába: „meg vagyok elégedve”. Ugyanakkor tudom, hogy hosszú évekig nagyon szorongott, bizonytalanságban élt. 1948-ban kapott az UNESCO-tól egy meghívást Cambridge-be: egy Hollandiába tervezett embriológiai kutatóintézet megalapítása lett volna a feladata. Nem engedte a kommunista kormány, a meghívót elkobozták tőle. Ő tulajdonképp elégedett lehetett azzal, hogy itt egy jó intézetet és munkacsoportot szervezett. Az egyetem – vagy mondjuk úgy a diákság – és a közemberek megbecsülték. A párt nem szerette: nem volt vaj a füle mögött, így nem is tudták soha, se jobbról, se balról megfogni.

1951-ben költöztek Debrecenbe...

Igen, akkor engem a Péterfia Utcai Általános Iskolába írtak be. Nagyon jó tanáraink voltak, ez egy boldog időszak volt. Utána a Fazekasba mentem. Az egy kiegyensúlyozott, jó hangulatú osztály volt, jó tanárokkal, politikáról szó sem volt...

Megtaláltam az érettségizők névsorát, és vannak benne ismerős nevek...

32-en voltunk, abból 30 egyetemet végzett, ami akkor nagy szó volt. Kilencen lettek egyetemi oktatók, különböző egyetemeken. Nagyon

jó osztály volt, sok értékes emberrel. Most, amikor találkozunk, behunyjuk a szemünk, és ugyanott vagyunk, 1958-ban.

Tehát vannak még osztálytalálkozók?

Igen, az idén is volt, az ötvenöt éves. Hűségesen jönnek az emberek és jól érezzük magunkat. Jó tanárok, nagyon jó hangulat volt a gimnáziumban. Ehhez képest az egyetem nagyon nagy változás volt számomra. Nekem sajnos nem voltak boldog egyetemi éveim. Irigyeltem mindig a svájci hallgatókat, akiknek boldog, biztonságos életük volt. Én például az egyetem mellett elvégeztem egy hivatásos gépkocsi vezetői tanfolyamot is, hogyha elveszik a diplomám, legyen valami foglalkozásom...

Tehát volt egy B terv is... Én úgy gondolnám, hogy egy elismert anatómus professzor fia itt, az egyetemen nem kiteszített, hanem kegyelt személy. Nagyon furcsa ennek ellenkezőjét hallanom.

Ez az osztályharc mindenhol létezett. Nyilvánvaló, hogy bizonyos védelmet jelentett nekem, hogy az apám itt egyetemi professzor volt, ugyanakkor óriási hátrányt is, mert bizonyos emberek úgy vélték, az osztályharcot minden áron le kell folytatni, én meg nem tettem semmit annak érdekében, hogy a kedvükben járjak. Négyen nem írtuk alá a minősítést, amit írtak rólunk, nem kellettünk ide – mind a négyen sikeres pályát futottunk be külföldön...

Egyértelmű volt, hogy Ön az orvosi pályára jön és orvos lesz?

Nem állítom azt, hogy abban az időben én tudatosan, előre megfontoltan kormányoztam a dolgokat. Tűnődtem azon is, hogy mérnök vagy jogász legyek. Nyilvánvalóan környezeti hatás is befolyásolt, de apám soha egy szóval nem javasolta vagy szorgalmazta, hogy orvos legyek.

Hogyan került képbe az igazságügyi orvostan, ez volt a fő célja?

Igen, ez már egyértelmű döntés volt. Azonban akkor nem volt állás az igazságügyi orvostanon. Próbáltam máshol, de a fent említett minősítés miatt senki sem mert felvenni. Kulin professzornál, a Gyermekgyógyászati Klinikán volt állás, apámmal együtt elmentünk hozzá. Apámhoz hasonlóan rajta sem volt fogás, ő azt mondta nekem: „Támás fiam, beszéltem a kollégáimmal, jól vizsgáztál itt, és azt mondták, hajlandók téged elfogadni, így az egyik állást neked adom. Véleményem szerint jót tenne neked 1-2 év klinika, mielőtt igazságügyi orvostanra mennél. De tudom, hogy a mai fiatalok sietnek, ezért választatsz: vagy idejössz hozzám, mondjuk 2 évre vagy odaadom az állást, mehatsz vele az igazságügyi orvostanra, de úgy, hogy egy-két éven belül az intézet adja neked vissza a gyakornoki állást.” Nekem nem volt annyi eszem sajnos, hogy eltöltöttem volna pár évet a klinikumban, hanem éltem azzal a lehetőséggel, hogy átvittem az álláshelyet.

Így lett az igazságügyi orvostanon gyermekgyógyászati státuszban állása...

Igen, az Igazságügyi Orvostani Intézetben dolgoztam, ott szakvizsgáztam. Szakvizsga után apám egy barátja hívott meg Svájcba kutatónak a szövettani intézetbe. Feleségemmel együtt mentünk ki és ott töltöttünk másfél évet. Onnan hazajöttünk, három év alatt leszakvizsgáztam kórbonctanból is. Jó képzést kaptam, és akkor adták tudtomra, hogy alkalmatlan vagyok a jövő kommunista ifjúságának a nevelésére: a pártbizottság egyik tagja elmondta feleségemnek és nekem, hogy amikor apám nyugdíjba vonul, akkor „megtisztítják az egyetemet a Krompecherektől”. Úgyhogy összepakoltunk és magunkkal vittük a két gyerekünket is Svájcba. Nem voltak könnyű percek a határon. Aztán három évi tömlőre és teljes vagyonek Kobzásra ítélték.

Itt, Magyarországon?

Igen, nagy pert csináltak, a szüleinknek bíróságra kellett menni, és a bíró nyilvánosan lehordta őket. Még apám életében elhíresztelték, hogy én boncmesterként nyomorúságosan tengetem az élete-

met. Három ember volt az egyetemről, akik merészeltek kapcsolatot tartani velem: Gergely Lajos, gyerekkori jó barátom, Kapusz Nándor és Schlammadinger József. Mikor először jöttem ide, akkor Schlammadinger József hívott meg, hogy tartsak egy előadást a biológiai előadások keretében.

Milyen érdekes, hogy azt mondja: amikor először jött ide. Végül is itt tanult, itt dolgozott, itt élt ezek között a falak között, de úgy tűnik, a rendszerváltás után mintha egy új helyre jött volna vissza ezek szerint?

Pontosan. Mikor nyugdíjba mentem, egy svájci orvosi hetilap interjút közölt velem. Akkor azt mondtam: én egy magyar fiatal és egy svájci felnőtt vagyok. Engem úgy tartanak számon, mint svájci tudóst és szakembert, és azért hívnak meg ide-oda, mert jó hírem van és semleges világból jöttem, de soha nem tagadtam le, hogy magyar vagyok. Én Svájcban egész ember lettem, nem másodrendű állampolgár. Sokkal könnyebb idegennek lenni, mint egy kommunista rezsimben osztályidegennek. Hozzá kell tennem: Svájcban az egyetemi oktatók 35%-a külföldi. Tehát én egy védett környezetbe kerültem, biztonságban éreztem magam, és ez nagyon fontos.

Milyen egy igazságügyi orvosszakértő napja? Mik a főbb feladatai?

Igazságügyi patológus vagyok. Egy jó patológiai alapképzéssel és nagy igazságügyi orvosi gyakorlattal rendelkezem. Működésemnek utolsó napjáig rendszeresen végeztem boncolásokat. A Lausanne-i intézetnek nagyon jó híre volt, francia nyelvterületen az egyik legjobb intézetként emlegették. Az intézet feladata a rutinmunka, a hallgatók és a jövő szakembereinek a képzése valamint a kutatás. A jó hírünkkel kapcsolatban azt mondhatnám, hogy semmi különösöt nem tettünk, de mindent, amit végeztünk, azt gondosan és jól csináltuk. Egy ember egy nap maximum két hullát boncolt. Minden esetet megbeszélünk a boncolás előtt. A boncolást mindig két orvos csinálta együtt. Minden esetben szövettani és szükség esetén toxikológiai vizsgálatot is végeztünk. Ez az eljárás igen hasznos volt a posztgraduális képzéshez és én magam is rengeteget tanultam belőle. Mint felelős, minden esetet láttam, tapintottam. A kutatómunkáról annyit, hogy eredményeim ma minden tankönyv idézi.

Említette, hogy minden esetet megnézett...

Egy vezetőnek ez a feladata. Az igazságügyi orvosszakértőnek nincs joga tévedni, nem tévedhet. A halálba bele lehet törődni, az igazságtalan ítéletbe nem. A szakértő véleménye pedig eldönthet eseteket. Ez nem azt jelenti, hogy tévedhetetlenek vagyunk. De van elég időnk megvizsgálni az eseteket, nem sürgősségi beavatkozásról van szó. És ha valamiről nem tudok biztosan nyilatkozni, akkor azt mondom, hogy nem tudom. Ez a legfontosabb, amit egy szakértőnek tudni kell. Mikor én Lausanne-ba kerültem, és bizonyos esetekre azt mondtam, hogy nem tudom, eleinte furcsán néztek rám. Aztán később, ha mondtunk valamit, akkor elhitték, hogy az úgy van, és elfogadták, ha azt mondtuk, nem tudjuk.

A Krompecher nevet ki viszi tovább, milyen módon?

A fiam orvos, radiológus, de ő nem foglalkozik tudományos munkával.

Rendszeresen jön Debrecenbe...

Tíz év óta minden szeptember végén jövök. Orvostanhallgatóknak tartok előadásokat – ebben az évben az orvosi műhibáról –, valamint igazságügyi bonctermi gyakorlatokat. Nagyon szeretek ide járni és nagyra értékelem, amit az itteni kollégák csinálnak. A jelentősége ennek nem az, hogy ők nem tudják, amit én tudok, hanem talán egy kis pluszt hozzáteszek, ami színesebb, érdekesebb teszi az oktatást, nincs szakmai irigység vagy féltékenykedés. Ez egy fontos dolog. Én ebben vagyok jó, és az itteni intézet ezt, jó értelemben véve, kihasználja.

Segítsen adója 1%-ával!

DEBRECENI EGYETEM FEJLESZTÉSÉÉRT ALAPÍTVÁNY

Ön is segíthet céljaink megvalósításában, hiszen az 1% felajánlása nem kerül semmibe, számunkra mégis nagyon fontos! Kérjük Alumni Közösségünk minden tagját, hogy támogassa adója 1%-ával Alma Materét és a Debreceni Egyetem hallgatóit!
2013-ban a felajánlott 1%-ból befolyt összeg 252 162 Ft.
Ezúton is köszönjük önzetlen támogatásukat.

A Debreceni Egyetem Fejlesztéséért Alapítvány létrehozását az a cél vezérelte, hogy az intézmény polgárai számára olyan programokat, infrastrukturális és intellektuális fejlesztéseket tudjon megvalósítani, amelyek mind a közösség összetartozását, elmélyítését, mind az intézmény fejlődését, szolgáltatási színvonalának emelkedését szolgálja.

A Debreceni Egyetem Fejlesztéséért Alapítvány céljai:

- A Debreceni Egyetemen folyó oktató, kutató munka személyi és tárgyi feltételeinek, új szakok indításának segítése,
- az oktatók foglalkoztatásának, munkájuk infrastrukturális és szakmai háttere megteremtésének támogatása,
- egyetemi rendezvények támogatása,
- az egyetem értékei megőrzésének, bemutatásának támogatása,
- az egyetem ismertsége növelésének segítése,
- a Debreceni Egyetem komplex hallgatói és intézményi szolgáltatási rendszerének fejlesztése,
- az oktatók, hallgatók és az alkalmazottak sport- és kulturális tevékenységek támogatása,
- közreműködés az egyetem ifjúságvédelmi feladatainak ellátásában és a diákélettel kapcsolatban.

Kérjük, hogy idén is támogassa a az Alumni Központ munkáját adója 1%-ának felajánlásával!

A kedvezményezett adószáma: 18143764-1-09

A kedvezményezett neve: Debreceni Egyetem Fejlesztéséért Alapítvány

TUDNIVALÓK

A nyilatkozatot tegye egy olyan postai szabvány méretű borítékba, amely e lap méretét csak annyiban haladja meg, hogy abba a nyilatkozat elhelyezhető legyen.

FONTOS!

A rendelkezése csak akkor érvényes és teljesíthető, ha a nyilatkozaton a kedvezményezett adószámát, a borítékon pedig az ÖN NEVÉT, LAKCÍMÉT ÉS AZ ADÓAZONOSÍTÓ JELET pontosan tünteti fel.

A lezárt, aláírt borítékot küldje el az illetékes adóhivatalnak vagy adja át munkáltatójának.

Tölgyfa mentor II. program

Az Alumni Tölgyfa Mentor Program első versenyének sikere után folytatódott az Közösség tagtoborzója. A „Tölgyfa Mentor 2 Programban” újabb tagok váltak tölgyfa mentorokká, így adva hírül az alumni közösség létezését és megerősítették, hogy az Alma Mater hosszú idő elteltével is összeköti a Debreceni Egyetem egykori hallgatóit.

A legtöbb új tagot toborzó öregdiákok június 20-án házi ünnepség keretében vehették át a legaktívabb „tölgyfa mentor”-nak járó jutalmakat. A főnyeremény egy kétszemélyes hosszúhétvége volt az OTP-Travel Silver utazási iroda felajánlásából az egri Hotel Aqua-ba, félpanziós ellátással. A fődíjat Puja Marianna, a díjat felajánló OTP-Travel Silver utazási iroda területi igazgatója, tulajdonosa adta át Kiss Ábel Lukács első helyezettnek. A második és harmadik helyezett, Juhász Judit és Kántor-Faragó Márta egyetemi ajándékutalványt kaptak. Kiss Ábel Lukács első helyezett élménybeszámolóban is megörökítette az egri hétvégét:

Rendkívül nagy örömmel fogadtuk a hírt feleségemmel, mikor megtudtuk, hogy az Alumni Tölgyfa Mentor program nyerteseként az OTP Travel Silver utazási iroda által felajánlott lehetőség által elutazhatunk Egerbe kikapcsolódni egy hétvégére.

A nyári időszak közepét választottuk, július 19-21-ig töltöttünk 3 napot a csodálatos Hotel Aqua Eger szállodában, amely tökéletes lehe-

tőséget biztosított az aktív pihenésre. A szállás kiváló elhelyezkedésének köszönhetően Eger Vára csupán 5 perc sétára volt, ami nem egy utolsó szempont, ha valaki éppen 7 hónapos terhes. Hanna ugyanis harmadik gyermekünket, első kislányunkat várta, aki augusztus 28-án meg is született. Aki ismeri Egert, tudja, hogy a legszebb és legjobb helyek – éttermek és üzletek – a vár környékén vannak. Nekünk minden nap adatott lehetőség, hogy végig sétáljunk a környékbeli kis macskaköves utcákon és betérjünk a már kedvenc helyekre, illetve felfedezzünk újakat. Ezek közül említésre méltó a páratlan házi rétes az egyik kapualjban mindössze ca. 100 méterre a várkaputól.

Felüdítő élmény volt kiszakadni a hétköznapiokból – gyereknevelés, munka – és kettesben minőségi időt tölteni egymással ilyen gyönyörű környezetben. Ezúton is szeretnénk megköszönni a lehetőséget, hogy elutazhattunk a sok „szavazónak”, aki mentorának választott, valamint az egész Alumni programnak és fejlesztőinek.

Alumni találkozó

Hét hazai felsőoktatási intézmény alumni szakembere vett részt a Debreceni Egyetem által szervezett kétnapos Alumni Találkozón.

A 2013. szeptember 20-21-én megrendezett találkozó kiemelt célja volt, hogy kapcsolat-felvételi, tapasztalatszerzési és konzultációs lehetőséget biztosítson az Alumni és Karrier Irodák munkatársai számára. A szakmai programokon képviseltette magát a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem, a Semmelweis Egyetem, az Óbudai Egyetem, a Pázmány Péter Katolikus Egyetem, a Szegedi Tudományegyetem, a Széchenyi István Egyetem, valamint az Ifjúsági Koordinációs és Szolgáltató Egyesület.

47 éve végzett fizikusok évfolyam-találkozója

egyébként is már többnyire, nyugdíjasként, túl vagyunk rajta – ezúttal inkább ki-ki a családját (gyermekeket, unokákat) mutassa be részletesebben. Hogy a fényképek bemutatása hatékonyabb és gördülékenyebb legyen, egyikünk felvállalta, hogy a többiekől összegyűjti, és egy tematikus bemutatóba rendezi a fotókat, amelyhez ki-ki szóba magyarázatot fűz majd. Három fő témakörben állapodtunk meg: egyetemi éveink, eddigi találkozók, család. Összesen mintegy 90 fotó gyűlt össze, ezek áttekintése kiváló alapot, hátteret nyújtott a beszélgetésekhez – ami persze időnként egészen más területekre, pl. szakmai kérdések irányába is elkalandozott. Azóta újabb fotók kerültek elő, most készül a bemutató „pótkötete”. Az is kiderült, hogy a 10 évente megrendezett 4 debreceni találkozó között néha (külföldön vagy Budapesten), elsősorban a külföldön élők és velük éppen összefutott néhány „hazai” részvételével még legalább három „résztalálkozó” is volt, legalábbis ennyiről kerültek elő fotók.

Az Alumni Központtól kapott egyetem-ismertető csomag nagyon kedvező fogadtatásra talált: számos visszajelzés érkezett, hogy csodálkozva értesültek belőle, milyen magas a hallgatók létszáma, milyen sok kara van az egyetemnek, milyen széles a szakok és doktori programok választéka. Bizony, 47 év alatt – és főképp a 2000. évi egyetem-integráció eredményeként alaposan megváltozott egyetemünk.

Néhány érdekesebb statisztikai adat az évfolyam tagjairól:

- Évfolyamon belül egy házasság kötöttet 1965-ben
- Hárman költöztek külföldre
- Ketten az egyetemen, ketten pedig az Atomki-ban dolgoztak

Jubilánsok 2013

AGTC

TEK

OEC

Less Nándor Emléktúra – húsz éve ugyanaz

Lassan húsz éves hagyományra tekint vissza a minden év őszén megrendezésre kerülő Less Nándor Emléktúra a déli Bükkben. A Debreceni Egyetem földrajz szakos hallgatói és oktatói gárdájából indult kezdeményezés mára népszerű családi programmá, izgalmas kalanddá nőtte ki magát, amelyen a legutóbbi években már kétezernél is többen vettek részt. A teljesítménytúra névadója, Less Nándor a múlt század 80-as éveitől volt egyetemünk biológia-földrajz szakos hallgatója, majd végzés után egyetemi oktatóként kezdett el dolgozni. A nagy természetjáróként, világotutazóként ismert fiatalember igen korán, már 29 évesen megvédte a kandidátusi címét és ezzel együtt az általános megbecsülést kollégái, ismerősei körében. Az emléktúra szervezőivel, néhány résztvevőjével beszélgettünk a túráról.

■ KOVÁCS DOROTTYA

Dr. Kozma Gábor, a TTK intézetigazgatója, tanszékvezető, az emléktúra egyik szervezője

A 90-es évek elején-közepén az akkori földrajz szakosok körében kialakult egy baráti társaság, amely rendszeresen vett részt közösen teljesítménytúrákon. Kedves túrahelyük volt a déli Bükk vidéke, amely akkoriban még nem volt igazán népszerű és látogatott – ezen szerettek volna változtatni, amikor elkezdtek szervezni az emléktúrát. Nándi, aki az akkori kollégistáknak rengeteg túrát, külföldi utazást szervezett, épp ezt a területet kutatta – így egykori diákjai, kollégái számára kézenfekvő volt a névválasztás.

A túra népszerűsége talán abból adódik, hogy a táj szépsége felülmúlhatatlan: a kaptárkövek a Bükkben, a cserépváraljai Felső-szoros szurdok, Hór-völgye, Ódorvár, a Suba-lyuk barlang mind-mind olyan látványosságok, amelyek nincsenek a figyelem középpontjában, de az emberek – talán épp ezért, eldugottságuk és varázsuk miatt – kíváncsiak rájuk.

Az egykori kezdeményezők és a mostani szervezők között is sokan vannak, akik a Debreceni Egyetem egykori vagy jelenlegi hallgatói, PhD-hallgatói, fiatal oktatói, dolgozói. Sőt, olyan egykori hallgatók is vannak, akik most már tanárként elhelyezkedve egész középiskolás osztályukkal együtt vesznek részt a túrán. Ez a szépsége ennek az emléktúrának.

Sebestyén Etelka, a Debreceni Egyetem volt hallgatója, volt PhD-hallgatója

Úgy indult, hogy a munkahelyemen nagyszerű kis baráti társaság alakult ki, akikkel munkaidőn túl is rengeteg időt töltöttünk együtt, többek között sokat túráztunk közösen. Egyik munkatársam javaslatára 2005-ben vettem részt először a Less Nándor Emléktúrán. Nagyon nagy élmény volt: már előző este elutaztunk Cserépfalura, hogy reggel frissen indulhassunk túrázni. Közben sokat beszélgettünk, jól estek a meglepetések az egyes állomásokon és gyönyörű idő volt.

A következő évben szóltam néhány közgazdos barátomnak is, hogy tartanak velünk. Így is lett, és mostanra egy számomra kedves, volt egyetemi barátokból és munkatársakból összeállt társaság alakult ki, akik elfoglaltságuktól függetlenül mindig kicsit más összetételben, de találkoznak a túrán. Sajnos legtöbbször évente csak egyszer találkozunk személyesen, itt, az emléktúrán. Minden évben így együtt tesszük meg a körülbelül harminc kilométeres távot, kellemes tempóban, jó hangulatban. A túra számomra minden évben

nagyon jó élmény: találkozom barátokkal, sportolok, gyönyörű tájat látok és eddig minden évben szerencsénk volt az időjárással is. Mindenkinek csak ajánlani tudom és szoktam is! Eddig ötször jártam végig a Less Nándor emléktúrát, háromszor már a férjemmel együtt. Jövőre pedig a gyerekeinkkel együtt szeretnénk jönni.

Kerényi Szabolcs, a Debreceni Egyetem munkatársa, egykori hallgatója

Több, mint tíz éve veszek részt minden évben a Less Nándor Emléktúrán. Baráti társasággal szoktuk végigsétálni valamelyik közepes, nem túl rövid, de nem is túl hosszú távot. Hogy hogyan is kezdődött ez a tíz éves sorozat, arra már nem is igazán emlékszem: valószínűleg földrajzos ismerőseimtől hallottam először a túráról. Az azonban biztos, hogy a túra nagyszerű alkalom arra, hogy kellemes őszi időben eltöltsünk egy napot a természetben. Az erdő színei talán ilyenkor, október elején a legszebbek. Számomra természetesen az is fontos, hogy ezen a túrán nagyon sokan vannak, akik egykor a Debreceni Egyetem hallgatói voltak, vagy esetleg jelenleg is itt dolgoznak, így mindig sok ismerőssel fut össze az ember. Például van egy lány, akivel ugyanakkor van a születésnapunk, és évente egyszer, csak itt szoktunk találkozni. Amikor meglátjuk egymást, minden évben kölcsönös "boldog születnapot!" kiáltással üdvözljük egymást.

Idén úgy alakult, hogy egy kicsit a teljesítményre is rámentünk: a 38 km-es távot próbáltuk gyors gyaloglással, kevés pihenéssel teljesíteni. Ez végül is 7 óra 40 perc alatt sikerült, ami a dimbes-dombos terepen nem is rossz.

Dr. Kovács Krisztina, a Debreceni Egyetem egykori hallgatója, PhD hallgatója

Eddig három alkalommal vettem részt az emléktúrán, az ideit viszont sajnos kihagytam.

Először egyik volt földrajzos barátomtól, munkatársamtól értesültem erről a túráról.

Minden alkalommal barátokkal, munkatársakkal vettünk részt, többnyire nagyszerű időjárást is fogtunk ki, élmény volt a túra. A szervezés mindig kitűnő, annak ellenére, hogy a programon mindig rengetegen vesznek részt, hatalmas a tömeg. Előszeretettel gyűjtjük az okleveleket és kitűzőket a túráról, illetve mindig kíváncsiak a túra utáni levelezésre is. Nálunk már ez is a hagyomány részévé vált.

Méltó emlék a múltnak

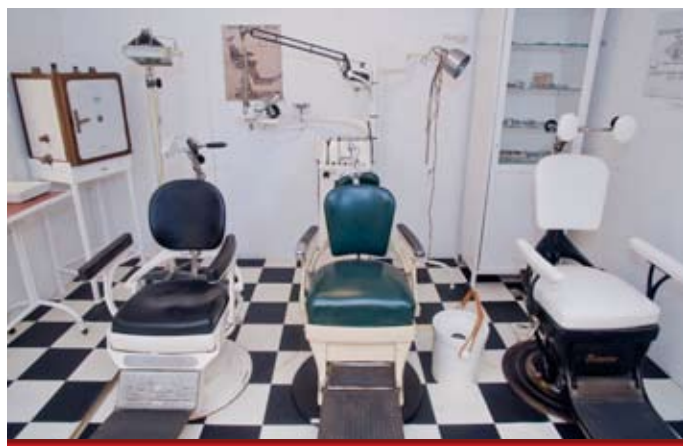
Amikor Diósadi Elekes György közel nyolcvan éve először vetette fel egy kari tanács ülésen egy orvostörténeti múzeum létrejöttét, nem sejthette, hogy kérése csak a XXI. században fog megvalósulni. 2010 óta a minden elemében felújított Kenézy-villa professzori klubként, egyetem- és orvostörténeti gyűjtőhelyként is várja látogatóit.

■ LÁNCZI LEVENTE

Az épület modern kori története 2005 óta íródik. Ekkor költözött át a Kenézy Könyvtár az Élettudományi Központ mellett található új könyvtárpépületbe, s így végre lehetőség nyílt a hét évtizede dédelgetett terv: az orvostörténeti múzeum megvalósítására. A felújítási folyamatok még ebben az évben kezdetüket vették, és az Orvos-és Egyetemtörténeti Gyűjtemény berendezése a felajánlásoknak és a dolgozók lelkes munkájának köszönhetően 2010 nyarára be is fejeződött.

A Szülészeti Klinikával szemben álló villa a klinikatelep patinás épülete, melynek első lakója az egyetem alapításánál is bábáskodó Kenézy Gyula professor. Föld alatt folyosó is összeköti a két épületet, a professor itt járt dolgozni. Az épület hű lenyomata XX. századi történelmünknek: a névadó mellett később más professzoroknak és családjaiknak is otthonául szolgált az épület, volt, hogy az itt lakók mellett megosztva működött benne Marxista Intézet, egyetemi rádió, majd az egyetemi könyvtár is. A legutóbbi időkre a könyvtár használta a csaknem ezer négyzetméteres teret, annak teljes infrastruktúrája megtalálható volt itt, beleértve a kötetzetet, könyvraktárt, irodákat, no meg számítógéppel is felszerelt olvasótermeket.

Maga a villa három szintes. Belépve azonnal megcsap az a különleges hangulat, amit az épület mai formájában már kívülről is sugároz az előtte álló névadó és egyetemalapító professor szobrával, robosztus, mégis barátságos homlokzatával, nagy üveglakkaival, tágas tereivel. A földszinten találhatók a Professzori klub helyiségei, mely süppedős ülőgarnitúrájában garantált a kötetlen beszélgetés. A környezet nemkülönben inspiráló: a falakról legendás egyetemi tanárok portréi néznek ránk, a szomszédos helyiségben Sántha Kálmán és más professorok relikviái, míg a konferenciateremben az egyetemalapítás és a kezdeti évtizedek fontos dokumentumai találhatók. Itt tekinthető meg az Egyetem téri campus eredeti tervrajza is. A Korb Flóris által megálmodott campus csak részben készült el. Azt pedig nap, mint nap tapasztalhatjuk, hogy

a campus talán sosem lesz „végleges” – szerencsére folyamatosan zajlanak a fejlesztések, mint például a Kenézy-villa közelmúltban történt felújítása is.

Az emeleten található egy berendezett, régi időköt idéző dolgozószoba debreceni professorok berendezési tárgyaival, például Kettesy Aladár redőnyös íróasztalával és Sántha Kálmán könyvespolcaival, valamint az egyetemi viselet, a talárok bemutatójával. A szemközti szobában a debreceni gyógyszergyártás történetét követhetjük végig, a Rex gyógyszergyártól a XXI. századi gyógyszeriparig. Az emeleten emellett a ház „örzójének” Kapusz Nándor főtanácsos úrnak a szobája, valamint egy reprezentatív vendégszoba kapott helyet.

Az alagsorban tekinthető meg az orvostörténeti gyűjteményből álló kiállítás. A tér nagyobbik részét három XX. század elejéről származó komplett rendelő foglalja el, míg a tárlókban a különböző orvosi szakmák eszközei láthatók. Szintén itt kapott helyet a Köteles Béla, amerikai magyar által felajánlott PEMCO szívmotor, valamint a korábban a tbc-terápiában használt, ma a laparoszkópos sebészet egyik legfontosabb eszközeként ismert eredeti Veress-tű. A „rendelőkbe” lépve először körorvosi praxis fogad: patinás vizsgálóágy, thonett szék az íróasztal mögött, archív recept az asztalon a korhű eszközök és könyvek mellett. A szomszéd rendelő egy átvilágító-felvételkészítő röntgenberendezést és tartozékait tárja elénk. A legszélső kiállítóterben pedig egy fogászati rendelő vár, fogászati székekkel, lábbal hajtható fúróval, fogászati eszközökkel. Az épület le se tagadhatná könyvtár-múltját: az alagsor másik helyiségében hatalmas gördülő polcok ma már felbecsülhetetlen értékű antik orvosi könyvgyűjteménynek adnak otthont. Ezek közül mindenképp kiemelendők Szállási Árpád és Nemes Csaba felajánlásai, akik felbecsülhetetlen tárgyi és immateriális örökséget hagyományoztak a múzeumnak, az egyetemnek. A mai napig rendszeresen érkező felajánlásoknak, professzori hagyatékoknak köszönhetően pedig folyamatosan bővül ez a leltár.

Állandó kiállítások az „agrár múzeumban”

A debreceni gazdasági és agrár-felsőoktatás alapításának 145. évfordulója alkalmából rendezett eseménysorozat keretében az egyetem Böszörményi úti campusán található agrármúzeumban állandó intézménytörténeti kiállítás is nyílt 2013. november 20-án. A debreceni agrár-felsőoktatás hagyományai című tárlatot Halász János kultúráért felelős államtitkár avatta fel az intézmény központi épületében.

■ PÁLÓCZI ALEXANDRA

A bemutatott korszak a magyar mezőgazdasági kultúra azon szakaszát öleli fel, amelynek során a magyar agrárium a modernizáció útjára lépett, amikor a hagyományos mezőgazdasági termelés helyére a tudomány eredményeire támaszkodó gazdálkodás lépett. A tudomány szerepének növekedése, illetve gyakorlati alkalmazása együtt járt a mezőgazdasági szakképzés hálózatának kiépítésével. Ebben nagy részt vállalt Debrecen városa, amely főleg a keleti régióban a szakember-ellátás egyik fellegvárává nőtte ki magát. Együttal ez a korszak volt az, amikor a mezőgazdaságtan (agronómia) Magyarországon is meghatározó tudománnyá vált.

A kiállított eszközök, írásos dokumentumok jelenlegi és jogelőd intézményekhez, elsősorban a tanszékek történetéhez kötődnek,

amelyek révén betekintést nyerhetünk az oktató-kutató munka történeti fejlődésébe. Bemutatják az egyetemi élettel, a hallgatók mindennapjaival kapcsolatos tárgyakat, fényképeket is. A kiállítás fő vonulata az alapító oklevélről a 2000-ben megszülető integrációig terjed.

Külön szerepet kap a „Tudós tanáraink arcképcsarnoka”, ahol azoknak a meghatározó személyiségeknek állítanak emléket, akik oktatói-kutatói tevékenységükkel megszabták az intézmény arculatát, hiszen munkájuk tovább él az utódok tevékenységében. A kiállítással olyan akadémikusok és professorok előtt tisztelg az intézmény, akik gazdag szellemi hagyatékukkal iskolát teremtettek: Tormay Béla, Kerpely Kálmán, Rapaics Raymund, Gulyás Antal, Arany Sándor, Csukás Zoltán, Ubrizsy Gábor, id. Manninger G. Adolf, Gönczi Iván, valamint az egyetem első rektora, Bencsik István professor.

A kiállításon - a ma már unikumnak számító - korabeli mezőgazdasági eszközök és az egyes ágazatok relikviái is helyet kaptak. A kiállítás kiemelt darabja az a 19. századi gőzlokomobil, amely a cséplőszerkezetek és egyéb munkagépek meghajtására szolgált. A tárlókban kiállított tárgyakon keresztül az érdeklődők bepillantást nyerhetnek a magyar mezőgazdasági kultúra, a hazai agrár-felsőoktatás történetébe, amelyben Debrecen vezető szerepet játszott.

Díszoklevelek, lecke-könyvek, korabeli diplomák teszik színebbé a kiállítás anyagát. Az intézménytörténeti kiállítás egyúttal emlék a múltnak és tanulság a jövőnek, utalva arra, hogy a mezőgazdasági kultúra az emberi civilizáció alapja.

Ez az állandó kiállítás szervesen kötődik a múlt évben átadott „**Alföldi parasztgazdálkodás a 18-19. században**” című, a Déri Múzeum együttműködésével készült válogatás témaköréhez. Ez az egymásra épülő két kiállítás fémjelzi a magyar mezőgazdaság elmúlt másfél évszázados fejlődését, eljutva napjaink korszerű mezőgazdaságáig.

Akikre büszkék vagyunk

■ Akadémiai elismerés

Akadémiai Díjban részesítette **Kun Ferencet** Pálincás József, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke. Az MTA doktora, a Természettudományi és Technológiai Kar Fizikai Intézet Elméleti Fizikai Tanszékének egyetemi docense a statikus és számítógépes fizikában elért kiemelkedő eredményeiért, a szilárd testek törési és fragmentációs jelenségeinek megértésében kifejtett elméleti munkásságáért és tudományos közéleti tevékenységéért érdemelte ki a testület elismerését.

■ Debreceni tudós az MTA Aranyérme

Damjanovich Sándor Széchenyi-díjas biofizikus, az MTA rendes tagja, az egyetem Biofizikai és Sejtbiológiai Intézetének professor emeritusa vehette át az Akadémiai Aranyérmet. Damjanovich Sándor az enzimkinetika és a sejtbiológia területén folytatott több évtizedes eredményes kutatómunkájáért, az áramlási citometria magyarországi meghonosításáért és széles körű elterjesztéséért, továbbá a magyar biofizikai oktatás fejlesztésében és a tudományos utánpótlás képzésében végzett kiemelkedő tevékenységéért érdemelte ki az elismerést.

■ Új akadémikusokat választott az MTA

E. Kövér Katalin kémikus, a Debreceni Egyetem egyetemi tanára személyében új akadémikusa van az intézménynek. A testület az MTA rendes tagjává választotta **Bitskey Istvánt**, a Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézet professor emeritusát, **Imre Lászlót**, a Magyar Irodalom- és Kultúratudományi Intézet professor emeritusát, **Major Pétert**, az Alkalmazott Matematikai és Valószínűség-számítási Tanszék egyetemi tanárát, **Nagy Lászlót**, a Biokémiai és Molekuláris Biológiai Intézet egyetemi tanárát, **Orosz Istvánt**, az Egyetemes Történeti Tanszék professor emeritusát és **Trócsányi Zoltánt**, a Kísérleti Fizika Tanszék egyetemi tanárát.

■ Szakmai elismerés

A Markusovszky Lajos Alapítvány Kuratóriuma és az Orvosi Hetilap Szerkesztőbizottsága az Orvosi Hetilap érdekében kifejtett munkájáért **Fülesdi Béla** centrumelnöknek, egyetemi tanárnak ítélte a „Markusovszky Lajos-emlékérem” kitüntetést.

■ Elismerés a sport népszerűsítéséért

Aranyplakettet vehetett át az egyetemi sport népszerűsítéséért **Bács Zoltán** gazdasági főigazgató a Magyar Egyetemi-Főiskolai Sportszövetség közgyűlésén.

■ Rangos szakmai elismerés

A Magyar Germanisták Társasága Pro Germanistica Hungarica díjjal tüntette ki egyetemünk oktatóját, **Kertész András** akadémikust.

■ Aranyérmes hallgatók, oktatók

A Debreceni Egyetem hét hallgatója és nyolc oktatója részesült az Országos Tudományos Diákköri Tanács legmagasabb elismerésében.

■ Pro Scientia Aranyéremmel kitüntetett hallgatók:

Bajusz Dávid - Kémiai és Vegyipari Szekció

Durkó Emília - Közgazdaságtudományi Szekció

Hadházi Ádám - Kémiai és Vegyipari Szekció

Papp Olga - Állam- és Jogtudományi Szekció

Szabolcsik Andrea - Műszaki Tudományi Szekció

Tóth Gábor - Orvos- és Egészségtudományi Szekció

Vincze János - Orvos- és Egészségtudományi Szekció

■ Mestertanár Aranyérem kitüntetésben részesült oktatók:

Bai Attila egyetemi docens - Közgazdaságtudományi Szekció

Bíró Tamás egyetemi docens, az MTA doktora - Orvos- és Egészségtudományi Szekció

Csécsey György tanszékvezető egyetemi tanár - Állam- és Jogtudományi Szekció

Csoba Judit tanszékvezető egyetemi docens - Társadalomtudományi Szekció

Lente Gábor egyetemi docens - Kémiai és Vegyipari Szekció

Mikó Irén tanszékvezető egyetemi tanár, az orvostudományok kandidátusa - Orvos- és Egészségtudományi Szekció

Pete László tanszékvezető egyetemi docens - Humán Tudományi Szekció

Sárvári Mihály egyetemi tanár, mezőgazdaságtudomány kandidátusa - Agrártudományi Szekció

■ Univerziádé:

4 arany-, 2 ezüst és 9 bronzéremmel zárta a kazanyi Univerziadét a magyar egyetemi csapat. Két hallgatónk: **Biczó Bence** úszásban, **Halek Márton** a férfi vízilabdacsapat tagjaként szerzett aranyérmet.

■ Kitüntetések augusztus 20-a alkalmából

Kimagasló színvonalú munkája elismeréseként a Magyar Érdemrend Középkereszt polgári tagozat kitüntetését vehette át **Jávör András**, a mezőgazdasági tudomány kandidátusa, a Debreceni Egyetem rektorhelyettese.

Az ünnepségen Magyar Ezüst Érdemkereszt polgári tagozat kitüntetését vehetett át **Kerékgyártó Csilla**, az Általános Orvostudományi Kar Oktatásszervezési Központjának oktatási igazgatója.

Magyar Érdemrend Tisztikeresztje polgári tagozat kitüntetésben részesült **Bitskey István**, a Magyar Tudományos Akadémia tagja, a Bölcsészettudományi Kar professor emeritusa, valamint **Solymosi László**, a Magyar Tudományos Akadémia levelező tagja, a Bölcsészettudományi Kar Történelmi Intézetének egyetemi tanára és **Tőzsér József**, a Magyar Tudományos Akadémia doktora, az Általános Orvostudományi Kar dékánhelyettese, egyetemi tanár.

Keresztes László Pál, az MTA doktora, a Debreceni Egyetem nyugalmazott egyetemi tanára a Magyar Érdemrend tisztikeresztje kitüntetésben részesült.

A legmagasabb állami kitüntetést, a Magyar Szent István Rendet vehette át **Lámfalussy Sándor** közgazdász. A Louvaini Katolikus Egyetem (Belgium) emeritus professzorát 2004 novemberében avatta díszdoktorává a Debreceni Egyetem.

■ Elismerés a tudományos együttműködésért

A megtisztelő vendégprofesszor címet adományozta szeptemberben **Csiba László** professzornak a kolozsvári Orvosi és Gyógyszerészeti Egyetem.

■ Elismerés nemzeti ünnepünk alkalmából

Az október 23-i ünnepi közgyűlésen hagyományoknak megfelelően adták át a Debrecen kulturális- és sportéletében, valamint a város fejlesztésében maradandót alkotó személyek díjait.

Ebben az évben a közgyűlés Debrecen Város Hatvani-díja kitüntetését adományozott **Flaskó Tibor** egyetemi docensnek, az Orvos- és Egészségtudományi Centrum Urológiai Klinika igazgatójának, Professor emeritus **Gergely Judithnak**, az orvostudományok doktora, a Magyar Tudományos Akadémia doktora, egyetemi tanárnak, valamint **Tamás János** egyetemi tanárnak, a Mezőgazdaság-, Élelmiszertudományi és Környezetgazdálkodási Kar Víz- és Környezetgazdálkodási Intézet vezetőjének.

■ Krompecher István emlékérem és jutalomdíj

Az Orvos- és Egészségtudományi Centruma **Ádány Róza** egyetemi tanárnak, a Népegészségügyi Kar alapító dékánjának kiváló oktató tevékenysége, valamint a hazai népegészségtani oktatás és kutatás nemzetközi felzárkóztatásának elősegítése, a szakmai és tudományos utánpótlás nevelése érdekében kifejtett tevékenysége elismeréséül Krompecher István emlékérem és jutalomdíj kitüntetését adományozott.

Amire büszkék voltunk 2013-ban

■ Több mint 3.000 fővel növekedett az Alumni Közösség regisztrált tagjainak száma, így 2013 decemberére elérte a 4.635 főt.

■ Év végére az Alumni Facebook oldalát már 650-en kedvelték.

■ 2013-ban először volt lehetőség támogatni az Alumni Közösséget az adó 1% felajánlásával, melyből 252.615 Ft folyt be, valamint 45.000 Ft támogatást kaptunk támogatóinktól.

■ A félévente megjelenő DEJa Vu Alumni Magazin már 5500 példányban kerül kiadásra.

■ Nagy érdeklődés fogadta az Alumni Tölgyfa Mentor Programjainkat, amelyeknek hatására több százan váltak alumni taggá.

■ „Miből lesz a cserebogár avagy diákvezetők anno és ma” címmel szerveztük meg hagyományteremtő céllal a Tavasz Alumni Találkozót.

■ Hét hazai felsőoktatási intézmény alumni szakemberei vettek részt az Alumni Központ által szervezett szeptemberi kétnapos Alumni Konferencián.

■ Elnyertük a TÁMOP-4.1.1.C.-12/1/-KONV-2012-0014 pályázatot, amely hozzásegít bennünket az alumni rendszer fejlesztéséhez, szolgáltatásaink bővítéséhez.

Mi köze a tudománynak a kávéházhoz?

A kéthetente jelentkező Science Café szokatlan környezetben, az intézmény falain kívül népszerűsíti közérthető, olykor játékos formában a legfrissebb, legérdekesebb tudományos eredményeket.

2013-ban négy előadás várta az érdeklődőket szerda délutánonként a Libri Könyvesboltban.

- Nem véletlen az elnevezés és a helyszín, hiszen szándékosan viszuszik ki az egyetem falai közül az előadásokat. A Libri Könyvesbolt és a Frei Kávéház pedig olyan helyszín, ahol megfordulnak azok a középiskolás fiatalok, akikre közönségként számítunk az előadások során – fogalmazta meg a programsorozat ars poeticáját Varga Zsolt, a Debreceni Egyetem tudományos igazgatója. Bár az előadások témaköre elsősorban a természettudományos és műszaki területen elért eredményeket öleli fel, nem hiányozhatnak a történelmi és irodalmi témák sem. Az egyetem oktatói, fiatal kutatói örömmel vállalták a szokatlan feladatot, hiszen a tudomány népszerűsítésének nem szabhatnak határt az egyetem falai. Az intézmény számára pedig fontos szempont, hogy a fiatalokkal még a gimnáziumi évek alatt, pályaválasztás előtt megismertessék, megszeretessék a tudományokat, hogy később, a felvételik idején majd ezt a szakterületet válasszák. Természetesen a Science Café nem csak a fiatalokra gondol: bármely korosztály találhat az előadások között öt érdeklő témát.

Az ismeretterjesztő sorozat Szabó Gergely „A távérzékelés tudománya - űrfelvételek és légi fotók a mindennapokban” című előadásával kezdődött. Az előadás keretében egyrészt űrfelvételeket és légifotókat mutatott be az előadó, majd az érdeklődőkkel közösen megpróbálták értelmezni azokat, valamint rávilágított arra, hogy miért értékesek ezek az adatbázisok.

„Kalandok és csodás lehetőségek az élelmiszerek fejlesztésében” címmel tartotta meg a Science Café második előadását Prokisch József egyetemi docens. Öt évvel ezelőtt a Debreceni Egyetem kezdeményezésére jött létre a Pharmapolis Innovatív Élelmiszeripari Klaszter, amely azóta is azon dolgozik, hogy az egyetemeken, kutatóhelyeken felhalmozott tudásból, ötletekből a mezőgazdaság, az ipar és a fogyasztók számára állítson elő a tudomány és a hagyomány ötvöztetésével egészségvédő élelmiszereket. Előadásában a fejlesztések történetét ismerhették meg az érdeklődők, akik választ kaptak arra is, hogyan hat a szelén a pajzsmirigy hormonok termelésére, miért jó ez a Hashimoto kórban szenvedő betegeknek, miért tanítják meg a kismamáknak, hogy hogyan csináljanak joghurtot a saját anyatejükből a kisbabájuknak, hogyan lehet meggátolni a herpesz kialakulását.

Nagy érdeklődés mellett tartotta meg előadását „Hipnózis: transz – szuggesztió – gyógyítás” címmel Szabó Csaba pszichológus. Ennek ellenére, hogy ezt a különös jelenséget az utóbbi ötven évben egyre intenzívebben vizsgálja a kísérleti pszichológia, sokan valamilyen sötét, zavaros, manipulatív dolognak, vagy egyszerűen csak csalásnak vélik. A valóság az, hogy a hipnózis igen hatékony gyógyító módszer, amely egy érdekes, a hétköznapiól igen eltérő állapotban, a szuggesztiók segítségével képes lelki és testi változásokat létrehozni - vélekedett az előadó.

„Politikai botrányok a Horthy-korszakban” címmel Kerepeszki Róbert előadásával ért véget 2013-ban az egyetem tudományos ismeretterjesztő sorozata. Az előadás arra tett kísérletet, hogy néhány olyan eseményt mutasson be, amelyek a Horthy-korszak közéletét megrengették, és nagy visszhangot váltottak ki a politikában, illetve a szélesebb társadalomban is.

A Science Café sorozat 2014-ben is folytatódik, s a szervezők szeretettel várják az érdeklődőket! Az előadások témáit, plakátjait folyamatosan közzé tesszük az Alumni Közösség www.alumni.unideb.hu honlapján és a Facebook oldalunkon is!

A februári előadások időpontjai:

2014. február 5., 15 óra és 2014. február 19., 15 óra

Glant Tibor:

Amerika, a csodák és csalódások földje

Az Amerikai Egyesült Államok képe a hosszú XIX. század magyar utazási irodalmában

Mi a baj Amerikával? Manapság, a XXI. század elején az Amerikai Egyesült Államok a

világ egyetlen superhatalma. Ennek ellenére Amerika (mely ma már mindenki számára az Egyesült Államokat jelenti) kapcsán a médiában és a közbeszédben ijesztő tájékoztatlanságot tapasztalhatunk. Ma Amerikához mindenki éppúgy „ért”, mint a focihoz, a gazdasági válságkezeléshez vagy Trianonhoz. Ez nem mindig volt így. A XIX. század második felében, különösen az 1893. és 1904. évi világkiállítások kapcsán rendkívül színvonalas diskurzus folyt az akkor még csak szárnyait bontogató újvilági nagyhatalomról: elsősorban a kivándorlásról, a „jenki” jelleméről és az amerikai

Bánfalvi Attila:

A medicina hatalma és kiszolgáltatottsága

Bánfalvi Attila filozófusként, „kétségfejlesztőként” foglalkozik a gyógyítás és intézményei problémáival. Azaz éppen azokat a kérdéseket veti fel, amelyeket hajlamosak vagyunk az instrumentális ész fekete dobozába zárni. Ez a fajta attitűd nagyon hasonlít a kérdező gyermek magatartásához, aki nem fogadja el a fel-

Pabis Eszter:

Svájc mint elbeszélés

A nemzeti és a narratív identitás kérdései Max Frisch műveiben
Max Frisch kétségkívül leginkább az én-identitás válságának szerzőjeként tartják számon, bár neve – Friedrich Dürrenmattéval összefonódva – igen gyakran

hangzik el a „svájci nemzeti irodalom” létezése körül újra és újra fellángoló vitákban is. Ez nem véletlen, hiszen szövegeinek egyik állandó visszatérő témája a politikum, a svájciság kérdése. Pabis Eszter könyve a svájci nemzet mint „elbeszélés”, vagyis mint narratív módon megalkotott társadalmi formáció és a „nyíltan” nar-

Könyvajánló

gazdasági kihívásról. Ez folytatódott a két háború közti időszakban is, amikor a két kultúra közös története során először mindenféle cenzúra nélkül, szabadon lehetett véleményt alkotni itthon is. A kommunista uralom alatt az amerikai kultúra kutatása először tabutéma volt, majd Kádár idején a „tiltott” és a „tűrt” határán mozgott. Amerikanisztika helyett csupán „mindentudó” újságírók és turisták úti beszámolóit olvashattuk.

Ez a kötet ezzel az eddig nem vizsgált témával, elsősorban a dualizmus kori Amerikáról szóló utazási irodalommal foglalkozik. Teszi ezt a lehető legtágabb fókusszal: a vernei elképzelt utazásoktól a kormány megbízottakon keresztül a hivatásos turisták és vadászok beszámolóit mellett bemutatja a zsáner paródiáit is. Amerika a magyarok számára a csodák és fenyegetések, az álmok és csalódások világa; az ígért földje vagy annak paródiája, minden, s mindennek az ellenkezője. Csak hidegen nem hagy bennünket: mindenki egyéni amerikai álmait keresi benne; van, aki személyesen és van, aki otthon, a karosszékekben ülve. Van, aki nyíltan bevallja ezt, és van, aki nem. Ezért kell a témával tudományos igénnyel is foglalkozni.

nöttek szabályai által megalkotott kulturális teret, hanem rákérdez annak „magától értetődő” vonásaira.

A medicina a nyugati kultúra kitüntetett jelentőségű intézménye, amely növekvő befolyásával főszerepet játszik életünk alapszabályainak kimunkálásában, ám kiszolgáltatottja is kultúrája „megrendeléseinek”. A medikalizációról szóló írások legalább annyiban igyekeznek ellenállni e meghatározó kulturális folyamat sodrásának, hogy a parton álló „abnormális” nézőpontjából rácsodálkoznak mindarra, amit a sodrásban lévők az ár ereje és sebessége miatt nehezen vehetnek észre.

ratív irodalmi szövegek közötti viszony vizsgálatára vállalkozik. A munka aktuális nemzetelméleti belátásokhoz csatlakozó teoretikus része a nemzet, illetve az identitások narratív konstruáltságának feltárását végzi el, egyfelől tehát a svájci nemzet narrációja, képisége, struktúrája, a nemzetkonstruáló stratégiák történeti fejlődése és médiumai képezik az elemzés tárgyát. A kutatás másfelől elsősorban irodalmi természetű, alapvető kérdésfelvetése ugyanis a 20. századi irodalom egyik fontos funkciójára irányul: arra, hogy az egyes szövegek a nemzeti mítoszok hagyományozásának médiumai, de egyben a nemzet szimbolikus konstruáltságát is felfedik, s ezzel akár alá is áthatják a nemzeti „nagy elbeszélést”. A szövegelemző fejezetek ennek megfelelően az irodalmi és a nemzeti narratívák összefonódását tárgyalják Max Frisch műveiben.

2013-ban elhunyt egyetemi dolgozók

Báthory Sándor ny. tanszékvezető főiskolai tanár, Építésmérnöki Tanszék, Műszaki Kar, TEK

Dr. Fülöp László ny. egyetemi docens, Magyar Irodalom és Kultúratudományi Intézet, Bölcsészettudományi Kar, TEK

Gellén Gáborné volt könyvtárvezető, osztályvezető, Kenézy Élettudományi Könyvtár, DEENK

Dr. Görömbei András akadémikus, professor emeritus, Magyar Irodalom és Kultúratudományi Intézet, Bölcsészettudományi Kar, TEK

Dr. Hernádi Ferenc professor emeritus, Farmakológiai és Farmakoterápiai Intézet, Általános Orvostudományi Kar, OEC

Dr. Karmazsin László egyetemi tanár, professor emeritus, Gyermekgyógyászati Intézet, Általános Orvostudományi Kar, OEC

Kecskeméti Jánosné ny. testnevelő tanár, Testnevelési és Sportközpont, AGTC

Dr. Kiss Istvánné tanulmányi főelőadó, Dékáni Hivatal, Természettudományi és Technológiai Kar, TEK

Kulcsár Lászlóné dr. Kovács Margit ny. egyetemi docens, Filozófia Intézet, Bölcsészettudományi Kar, TEK

Dr. Lampé István egyetemi tanár, Fül-, Orr-, Gégészeti és Fej- Nyaksebészeti Klinika, Általános Orvostudományi Kar, OEC

Dr. Lócsey Lajos ny. egyetemi docens, Sebészeti Intézet, Általános Orvostudományi Kar, OEC

Molnár János testnevelő tanár, Műszaki Kar, TEK

Molnár Jánosné Bakatos Katalin gondnok, Műszaki Kar, TEK

Dr. Nyakóné dr. Juhász Katalin ny. tudományos főmunkatárs, Informatikai Kar, TEK

Dr. Nyirkos István professor emeritus, Magyar Nyelvtudományi Intézet, Bölcsészettudományi Kar, TEK

Pántya Sándorné ny. előadó, Dékáni Hivatal, Bölcsészettudományi Kar, TEK

Dr. Rózsa László egyetemi docens, Idegsebészeti Klinika, Általános Orvostudományi Kar, OEC

Tállai Mihályné ügyintéző, Agrokémiai és Talajtani Intézet, Mezőgazdaság-, Élelmiszertudományi és Környezetgazdálkodási Kar, AGTC

Tóth Béláné (Bézi Margit) takarítónő, Műszaki Kar, TEK

Dr. Zajácz Magdolna egyetemi tanár, professor emerita, Szemklinika, Általános Orvostudományi Kar, OEC

*Nyugodjanak békében,
emléküket megőrizzük.*

Hajdú Volán Zrt.

4031 Debrecen, Szoboszlói út. 4-6.

Tel.: +36 52 518-100

A Hajdú Volán Zrt., mely 2013. márciusa óta az Észak-magyarországi Közlekedési Központ Zrt. tagvállalataként működik, több mint 60 éve áll az utazóközönség szolgálatában. A tevékenység jellemzően Hajdú-Bihar megyére koncentrálódik, ám a társaság által indított menetrend szerinti autóbuszjáratokkal az ország 7 más megyéjébe is el lehet jutni. A személyszállítási szolgáltatást a Hajdú Volán Zrt. 238 autóbusszal látja el, melyek átlagéletkorra (8,8 év) országosan Volán szakmai szinten a legjobbnak tekinthető. A helyközi közlekedésben éves szinten közel 490 ezer járat közlekedik, melyek évente több mint 15 millió kilométert tesznek meg és közel 21 millió utast szállítanak el. A társaság tevékenységét 707 munkavállalóval, 2 műszaki-forgalmi telepen és 3 autóbusz állomáson végzi.

A Hajdú Volán Tours utazási iroda belföldi és külföldi ajánlataival várja minden kedves utazni vágyó ügyfelét.

Menetrendi információ: www.menetrendek.hu; www.hajduvolan.hu

Debreceni Egyetem Egyetemi Ajándék bolt

A Főépületben, szemben a büfével

**Teljes kínálatunk
megtekinthető:**
facebook.com/egyetemiajandek

